

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 484

Comissió de Justícia

Sessió 25, dijous 6 de juliol de 2017

Presidència de l'I. Lluís Guinó i Subirós

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compareixences acumulades del secretari general de Justícia 357-00516/11, 357-00517/11 357-00518/11	4
Proposta de resolució sobre la instal·lació de càmeres de videovigilància a les dependències dels centres penitenciaris 250-00881/11	20
Proposta de resolució sobre la formació específica dels funcionaris de justícia en ciber-seguretat i delictes informàtics 250-00883/11	22
Informe del Grup de Treball sobre el Règim d'Aïllament dels Departaments Especials de Règim Tancat 266-00002/11	25

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 25 de la CJ

La sessió de la Comissió de Justícia (CJ) s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix Lluís Guinó i Subirós, acompanyat del vicepresident, Ferran Pedret i Santos, i de la secretària, Maria Dolors Rovirola i Coromí. Assisteix la Mesa la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Hi són presents els diputats Albert Batet i Canadell, Carmina Castellví i Vallverdú, Fabian Mohedano Morales, Jordi Orobitg i Solé, Àngels Ponsa i Roca, David Rodríguez i González, Jordi-Miquel Sendra Vellvè, Maria Senserrich i Guitart i Anna Simó i Castelló, pel G. P. de Junts pel Sí; Marina Bravo Sobrino, Carmen de Rivera i Pla, Elisabeth Valencia Mimbrero i María Francisca Valle Fuentes, pel G. P. de Ciutadans; Rosa Maria Ibarra Ollé, pel G. P. Socialista; Joan Giner Miguélez, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Esperanza García González i Alberto Villagrasa Gil, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Mireia Vehí i Cantenys, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió el secretari general de Justícia, Adrià Comella i Carnicé.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del secretari general de Justícia davant la Comissió de Justícia per a informar sobre la convocatòria de provisió per lliure designació del lloc de director de tractament del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona (tram. 357-00516/11). Comissió de Justícia. Compareixença.

2. Compareixença del secretari general de Justícia davant la Comissió de Justícia per a informar sobre la convocatòria de provisió per lliure designació del lloc de subdirector de tractament del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona (tram. 357-00517/11). Comissió de Justícia. Compareixença.

3. Compareixença del secretari general de Justícia davant la Comissió de Justícia per a informar sobre el cessament de vuitanta-nou interins de l'àmbit penitenciari en data del 31 de maig de 2017 (tram. 357-00518/11). Comissió de Justícia. Compareixença.

4. Proposta de resolució sobre la instal·lació de càmeres de videovigilància a les dependències dels centres penitenciaris (tram. 250-00881/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació (text presentat: BOPC 345, 37).

5. Proposta de resolució sobre la formació específica dels funcionaris de justícia en ciberseguretat i delictes informàtics (tram. 250-00883/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació (text presentat: BOPC 345, 39).

6. Informe del Grup de Treball sobre el Règim d'Aïllament dels Departaments Especials de Règim Tancat (tram. 266-00002/11). Tramitació de l'informe del grup de treball.

El president

Bé, bon dia a tots. Comencem la sessió de la Comissió de Justícia del dia 6 de juliol.

Abans de començar, hi ha algun grup parlamentari que vulgui comunicar alguna substitució de diputats? (*Pausa.*)

Jordi Orobitg i Solé

Sí, senyor president. En aquest cas, el senyor David Rodríguez, que substitueix la diputada Adriana Delgado. La resta de diputats del grup s'aniran incorporant en el decurs de la compareixença.

El president

Gràcies, diputat. Algú més? (*Pausa.*) No.

Compareixences acumulades del secretari general de Justícia

357-00516/11, 357-00517/11 357-00518/11

Doncs, va. El primer punt de l'ordre del dia és la compareixença del secretari general de Justícia davant d'aquesta comissió per informar sobre la convocatòria de provisió per lliure designació del lloc de director de tractament del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona. I hi ha el segon punt, que fa referència a la mateixa qüestió, i el tercer punt, que fa referència al cessament de vuitanta-nou interins en l'àmbit penitenciari en data del 31 de maig d'aquest any 2017. Té la paraula... (*Rosa Maria Ibarra Ollé demana per parlar.*) Digui'm.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí. Bé, nosaltres, el que volíem era que..., ens vam adonar, un cop sol·licitada la compareixença, que havíem tingut un error material a l'hora de transcriure l'objecte de la compareixença i, per tant, en el punt 1, on diu «lloc de director de tractament del Centre Penitenciari d'Homes», hi hauria de dir «lloc de director del Centre Obert 1 de Barcelona»; en el punt 2, on diu «lloc de subdirector de tractament», hi hauria de dir «i lloc de subdirector de Règim Interior del Centre Penitenciari d'Homes», eh? Em consta que la lletrada ja ha fet arribar al departament aquesta correcció i, per tant, entenc que no hi ha d'haver cap problema. Per tant, doncs, en aquest sentit, fer...

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el director general.

El secretari general de Justícia (Adrià Comella i Carnicé)

Sí; gràcies, president. Bon dia, diputades i diputats. Efectivament, comparec per donar explicacions amb relació a dos temes de naturalesa una mica diferent: per un costat, els nomenaments de comandaments de tres persones –dos subdirectors i un director–, amb relació al tancament del Centre Penitenciari d'Homes i del Centre Obert 1 de Barcelona. I, per un altre costat, una qüestió relativa al nomenament i cessament d'interins, també relacionat amb el tancament de la presó Model de Barcelona.

Abans d'entrar en les qüestions estrictament que es plantegen, m'agradaria, molt breument, fer-los un petit context per entendre el perquè d'aquestes decisions i explicar-los que nosaltres, com a direcció del departament, quan vam assumir aquest encàrrec, ens vam plantejar, diguem-ne, tres grans objectius: el primer, fer que allò que és recurrent en el servei del departament, tant en l'àmbit de l'Administració de Justícia com de l'execució penal, com també de l'àmbit del dret, aquests serveis recurrents fossin, diguem-ne, al més eficients possible. I, per tant, posar-hi un cert focus de manteniment dels serveis, posant l'accent en aquells aspectes que enteníem que podien ser millorats. Per tant, d'alguna forma, fer la gestió ordinària del departament de la forma al més eficient possible.

Per un altre costat, ens vam plantejar cinquanta accions concretes que representaven aconseguir coses noves en l'àmbit de la justícia i de l'execució penal. I, d'aquestes cinquanta accions concretes, doncs, en vam passar comptes l'altre dia en el mateix departament amb els comandaments mitjans i podem dir que pràcticament totes elles han pogut estar assolides en el període de temps que ens vam marcar. En algunes d'aquestes accions, el Parlament i vostès directament hi han pogut participar, i només per fer-ne algun esment, perquè hi han participat, jo crec, d'una forma que ha vingut a donar a entendre que, efectivament, el que ens plantejàvem era d'interès per al Parlament i, per tant, també per a la ciutadania, doncs, hi havia la creació d'un registre únic de grups d'interès o la creació d'un col·legi de criminòlegs, o la fusió dels col·legis dels àmbits de l'agronomia i de l'àmbit forestal, entre d'altres qüestions.

Alguns altres elements importants d'aquestes cinquanta accions concretes eren portar a un punt de no retorn la implantació del sistema de tramitació judicial a Catalunya, l'e-Justícia, o l'aprovació del llibre sisè del Codi civil, o la reordenació

del sistema penitenciari a l'àmbit de Barcelona, i, amb aquesta reordenació, doncs, el tancament de la Model. Aquest era el segon gran objectiu de l'equip de direcció. I el tercer era mirar d'endreçar aquelles qüestions en què, per la inèrcia dels darrers anys, el departament tenia uns certs dèficits, bàsicament en aspectes relacionats amb la política de persones –dels recursos humans–, i també en les polítiques de contractació i de gestió econòmica.

I, això, ens vam plantejar de fer-ho amb el màxim de consens possible amb la part social del departament, amb les organitzacions sindicals. I d'aquest aspecte del màxim de consens possible amb les organitzacions sindicals, dir-los que totes aquestes, diguem-ne, iniciatives i aquesta posada en marxa d'accions noves, doncs, realment han estat força així, perquè, diguem-ne, en aquest període de temps hem arribat a signar fins a vuit acords amb les organitzacions sindicals, que ens han permès aconseguir aquestes ordenacions i aquesta posada en marxa d'accions amb un consens que ha facilitat que, de vegades, decisions complicades, doncs, hagin pogut materialitzar-se d'una forma relativament pacífica i ordenada gràcies a aquests acords, no?

Per entrar en concret en el que em demanen avui que els expliqui –i que els agraeixo l'oportunitat de poder-ho fer, perquè aquestes coses, de vegades, s'expliquen i, si no tens l'ocasió de poder donar explicacions directament al Parlament, es poden interpretar lliurement i potser, de vegades, les coses, doncs, no són com aparentment es plantegen–, els faré els següents comentaris: quant al tema dels nomenaments, parlem de tres persones que estan nomenades en les seves funcions des de fa força anys –en el cas del director del Centre Obert 1 de Barcelona, des de l'any 2011; en el cas del director de tractament, des de l'any 2010, i en el cas del director de Règim Interior, des de l'any 2008. Per tant, aquests tres comandaments, que estan nomenats amb encàrrec de funcions dins de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, fa uns llargs períodes de temps que presten servei a aquestes funcions concretes.

Què ha fet el departament? El departament, com els deia abans, amb la voluntat d'intentar ordenar situacions de recursos humans que estaven, diguem-ne, fora de normativa, ha emprès tota una sèrie d'accions perquè aquestes situacions quedessin resoltes. I, en aquest sentit, per exemple, teníem pendent de resoldre un concurs de comandaments de l'àmbit penitenciari justament des de l'any 2008, que finalment, en aquest mateix any, s'ha pogut resoldre definitivament, i tots els comandaments que estaven a precari ocupant llocs, doncs, els han pogut ocupar de forma definitiva amb la solució d'aquest concurs. Ens passa una mica el mateix en l'àmbit dels treballadors de base de presons, que tenien pendent de resoldre un concurs des de l'any 2015 i que també, al març d'aquest any, del 2017, s'ha pogut resoldre definitivament, la qual cosa ha comportat també l'estabilització d'aquestes plantilles en els seus llocs.

Més enllà d'això, en l'àmbit dels comandaments, que és la pregunta que vos-tès avui em fan, tenim un nombre de persones pendent de poder consolidar la seva plaça, eh? I nosaltres, des de fa aproximadament un any i mig, hem anat establint les polítiques necessàries perquè les persones que ocupen places i, per tant, desenvolupen les seves feines, desenvolupen els seus encàrrecs de comandament o de llocs singulars, amb encàrrec de funcions, puguin consolidar la seva plaça. Per tant, durant aquests darrers mesos, hem anat traient concursos perquè les persones que feien, diguem-ne, la funció, complien amb el seu deure, però a precari, des d'un punt de vista de l'ocupació definitiva del lloc, ho hagin pogut consolidar.

I això és una qüestió que la normativa deixa molt clara, i el que diu a aquest respecte, com vostès saben, és que, transcorreguts sis mesos des del nomenament amb encàrrec de funcions d'una plaça de comandament, doncs, s'ha de treure un concurs que possibiliti que el treballador consolidi la seva plaça, consolidi la seva situació. Però tot això comporta, diguem-ne, més enllà del reconeixement de la feina que es fa, les possibilitats de consolidar els seus nivells, etcètera, no? I, en el cas de la Model, el que es fa amb aquests tres nomenaments és consolidar aquesta feina que feien aquestes tres persones des de fa, això, nou anys, vuit anys i sis anys.

Aquest equip directiu no va nomenar cap de les tres persones amb encàrrec de funcions; van ser nomenades, òbviament, des de fa molts anys; han tingut diferents caps, tant de la Direcció General de Serveis Penitenciaris com de la secretaria general, que els han anat renovant la confiança durant tots aquests anys, però que, en cap moment, pels motius que siguin, no es van arribar a treure aquestes places a concurs. Per tant, aquests treballadors no han tingut en cap moment l'opció de poder consolidar la seva plaça.

Per què les traiem nosaltres, aquestes places? Perquè forma part de la lògica que els acabo d'explicar, en el sentit que tothom del departament que està en aquesta situació a precari, ocupant un lloc però sense poder consolidar la plaça, doncs, la vagi consolidant. I, de fet, en el cas d'aquestes tres persones en concret, l'única manera que teníem de consolidar la plaça és traure-la just abans que la presó, efectivament, tanqués. Perquè si la presó ja està tancada, òbviament, no podem traure les places i, per tant, hauríem acabat perjudicant les persones que durant vuit, nou i sis anys han estat fent..., diguem-ne, i complint amb el seu deure de manera eficient, com així ha quedat demostrat, perquè els diferents secretaris generals i els diferents directors generals que hi ha hagut al càrrec del departament durant aquests anys els han anat renovant permanentment la confiança.

Per tant, nosaltres no nomenem tres persones exprés per fer el tancament de la Model, sinó que entomem una situació que és de tres persones que fa molts anys que compleixen amb aquesta funció, i, justament abans que es tanqui la presó, els oferim la possibilitat que puguin consolidar la seva plaça, cosa que segurament hauria hagut de passar, doncs, fa molts anys en els tres casos. Aquesta és l'explicació en relació amb aquest tema.

I l'altra qüestió que avui em plantegen, que té a veure amb, segons diu el text, el cessament de vuitanta-nou interins, els faig també un petit punt de situació per entendre bé això: nosaltres vam entomar una resolució del Parlament, que va ser, diguem-ne, aprovada molt àmpliament, en el sentit de tancar la presó Model al més aviat possible, i hi havien diferents condicionants que vostès, els grups parlamentaris, van posar com a encàrrec al Govern de la forma de fer aquest tancament. I un d'ells era que no es produïssin acomiadaments, eh? Per tant, xocaria una mica que nosaltres haguéssim complert, diguem-ne, l'encàrrec del Parlament de tancar la presó, però que ho haguéssim fet sense complir amb aquells requisits que el mateix Parlament ens fixava, que eren aquest..., un d'ells, que no hi haguessin acomiadaments. I, evidentment, això ho hem fet complint amb tot el mandat parlamentari; és a dir, hem tancat la presó i l'hem tancat sense que es produeixin acomiadaments.

Aleshores, quan la pregunta diu que expliquem per què s'han cessat vuitanta-nou interins, és una pregunta que suposo que es formula en un moment determinat del temps, però la realitat és que això no és així. I no és així perquè no hi han hagut aquests cessaments; de fet, cessaments en el decurs del període de tancament de la Model n'hi van haver molts més, n'hi van haver prop de tres-cents, però els cessaments d'interins van acompanyats automàticament de nous nomenaments. I, per tant, l'interí, que és una forma d'ocupació que és objecte, a diferència del funcionari, de cessament i de nomenament segons les necessitats, diguem-ne, del mateix sistema..., doncs, en el decurs del tancament de la Model, s'han produït cessaments i nous nomenaments d'interins.

Algunes explicacions perquè s'entengui molt bé la qüestió dels interins en l'àmbit de les presons. En l'àmbit de les presons, hi tenim, podem dir, dos tipus de persones que ocupen places de forma interina: uns que ocupen places vacants, per tant, places que haurien d'estar ocupades per funcionaris, però que, en no tenir oposicions, doncs, aquelles places que són necessàries per al sistema no les ocupa un funcionari i les ocupa una altra persona de forma interina. Diríem que es podria assimilar a places estructurals –places vacants o places estructurals. Aquest és el nombre gran d'ocupació interina que té el sistema penitenciari. I, aproximadament d'unes cinc-cen-

tes persones que habitualment ocupen places de manera interina, unes 450, més o menys, compleixen..., diguem-ne, ocupen places estructurals o places vacants.

I, després, hi ha un altre nombre que històricament..., si es veu la sèrie, això es mesura, més o menys, o es fa una extracció cada tres mesos de quina és l'ocupació d'interins en l'àmbit penitenciari, hi ha un altre nombre, que oscil·la entre quaranta i cinquanta persones, que estan en una borsa d'interins, que s'utilitzen, se'ls nomena per a cobrir substitucions..., per fer substitucions de baixes, no? –baixes de malaltia o baixes de la causa que sigui–, i són serveis essencials que no es poden deixar de prestar. I, per tant, de forma interina, durant un període de temps de quinze dies, d'un mes, de tres mesos, del que sigui, un interí va a cobrir aquella vacant. No és una vacant, per tant..., no és una vacant formal, sinó que és una vacant temporal, i, per tant, és objecte d'una substitució. I altre personal interí que fa reforços durant determinats períodes, que habitualment solen coincidir amb períodes vacacionals o amb períodes, diguem-ne, que, pel que sigui, comporten un cert estrès en el sistema, i el sistema, per a aguantar i per a oferir la màxima seguretat possible, doncs, es dota de personal interí nomenat amb clar caràcter de temporalitat.

Què ha passat realment amb la qüestió dels interins amb el tancament de la presó Model? Han passat diverses coses. Una, que efectivament tots els interins que ocupaven places vacants segueixen ocupant places vacants, i, per tant, no hi ha hagut cap acomiadament estructural d'interins. És més, es donava la circumstància, en l'àmbit penitenciari, que aquests interins o molts d'aquests interins, malgrat que ocupessin places vacants, places estructurals, tenien contractes amb dates fi, i tenien contractes que s'havien de renovar cada tres mesos, cada sis mesos, cada mes, o cada any o cada quan fos; tenien contractes amb dates fi.

Fruit de l'acord que es va signar amb la major part dels sindicats de l'àmbit penitenciari, es va fer una proposta que consistia que els interins de l'àmbit penitenciari que ocupessin places vacants..., que els nous contractes a signar, que són, com s'han signat, durant el mes de maig, no tinguin data fi. Per tant, els interins de l'àmbit penitenciari que ocupen places estructurals, places vacants, podem dir que s'han convertit en indefinits, per dir-ho amb una altra terminologia. D'acord?

I una altra cosa que ha passat en l'àmbit dels interins és que hi havien persones ocupant places, si m'ho permeten, de menor atractiu professional i tenien, potser, més antiguitat en la borsa. I, per tant, hi havia una certa incomoditat en part del personal interí que pretenia accedir a llocs de treball, doncs, de major qualificació o de major, diguem-ne, oportunitat professional, però no podia fer-ho perquè tenia un nomenament en un altre lloc i, en fi, no podia accedir a aquestes places. Dins del programa de tancament de la Model vam, també, acordar amb les organitzacions sindicals signants de l'acord que aquests interins que volguessin optar a aquestes places, si renunciaven voluntàriament a la plaça que estaven ocupant, podien accedir a aquestes places. I, per tant, això ha permès que aproximadament una vintena d'interins hagin pogut, arran del tancament de la Model, millorar, diguem-ne, la seva posició professional dins del sistema.

Això és el que ha passat en l'àmbit d'interins, i, com els dic, si habitualment hi havia una borsa de persones pendents de treballar, aproximadament d'unes quaranta, cinquanta, en aquests moments, doncs, aquesta borsa, justament perquè entrem en un període, diguem-ne, de prevacances i el sistema ho necessita, doncs, la borsa està en els mínims dels mínims, perquè en aquest moment tenim –la dada és d'aquest mateix matí– dues persones sense treballar en la borsa. Per tant, no hi han ni vuitanta-nou cessaments, ni n'hi han..., no n'hi ha ni vuitanta-nou ni n'hi ha cap, en realitat. El cessament i el nomenament formen part de la gestió d'interins.

Tal com vam comprometre'ns-hi, ningú perd la feina arran del tancament de la presó Model. El que passa és la normalitat que ha passat sempre, que és que hi ha interins que treballen de forma permanent, que aquests interins que treballen de forma permanent, just arran del tancament, ara ho fan de manera indefinida, amb contrac-

tes sense data fi. I aquests interins que solen ser..., perquè la borsa d'interins s'ordena per un únic criteri, que és el criteri d'antiguitat en el sistema, doncs, aquells interins que porten menys temps en el sistema estan a la borsa, a disposició de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, per cobrir substitucions i per cobrir reforços. I, en aquest moment, el que els dic és que el nostre objectiu és mantenir aproximadament vuit, deu, dotze persones en borsa per assegurar-nos que tots els serveis essencials es poden seguir prestant. I aquest objectiu de tenir vuit, deu, dotze persones a borsa, doncs, avui estem una mica més estressats perquè a borsa, si ho anem a mirar ara, només ne tenim dos, diguem-ne. Però això forma part també de la normalitat. Hi han moments històrics... En el mateix moment de l'any passat, just ara fa un any, en aquest mateix període, doncs, a la borsa teníem cinc persones pendents d'assignar. Per tant, tot això forma part, diguem-ne, de la total normalitat del que és la gestió d'aquest col·lectiu professional que són els interins.

I, en fi, jo entenc que a la pregunta, quan es formula, es parla de cessament de vuitanta-nou nous interins... –vuitanta-nou interins–; la realitat és que tot això obeeix una lògica de gestió, i, com els dic i els puc, diguem-ne, assegurar, el tancament de la Model, com estava compromès i com vostès ens van mandat, no comporta el cessament de cap professional del sistema.

I, en qualsevol cas, el que sí que hauria pogut comportar el tancament de la Model és l'altra qüestió a la qual m'he referit al començament i que és l'altra pregunta, que és que els tres directius, dos del centre penitenciari d'homes i un del centre obert 1, com a conseqüència del tancament, si no haguéssim fet el nomenament definitiu d'aquestes persones, no haurien perdut el lloc, però sí que haurien perdut, diguem-ne, l'oportunitat de consolidar la plaça. I, per tant, del conjunt de professionals, pràcticament 540, als quals ha afectat el tancament de la Model, només n'hi hauria hagut realment tres de perjudicats, que són justament els tres comandaments, que són els qui, traient aquestes places i donant-los l'oportunitat de consolidar, doncs, tampoc es veuen perjudicats pel tancament de la presó.

Quan dic «perjudicats» parlo d'ocupar places i de no acomiadaments. Òbviament, el tancament de la Model té altres efectes, i aquelles persones que vivien molt a prop del centre de treball, al carrer Entença, doncs, i ara s'han de desplaçar es poden sentir perjudicats des d'un punt de vista de la major necessitat de mobilitat. Com també es poden sentir, diguem-ne, beneficiats aquells altres treballadors que, justament arran d'aquest tancament, tenien el seu lloc de residència a les comarques de Tarragona o a les comarques de Lleida i s'havien de desplaçar cada dia a centres de l'àrea metropolitana, i que, justament amb aquesta reordenació, el que els permet és haver pogut accedir a places, doncs, més a prop del seu lloc de residència, tant a la Catalunya central, com a les comarques de Tarragona, com a les comarques de Lleida.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, secretari, per les seves explicacions. Ara és el torn dels grups parlamentaris. I té la paraula la diputada de Ciutadans Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, president. I agrair també la compareixença del senyor Comella, que creiem que era absolutament necessària, a la vista del que per nosaltres ha estat la insòlita convocatòria... para la provisión por el sistema de libre designación del puesto de director o directora, como estaba, del centro de la Modelo, y de los subdirectores de régimen interior y de tratamiento.

Porque no se entiende que, firmada el 17 de marzo del 2017 por el *conseller* la orden para cerrar la Modelo, a dieciocho días antes de que cerrara definitivamente la prisión Modelo, usted convoque una plaza que sabemos perfectamente, y que se sabe, que es una plaza a extinguir totalmente. Esto en la empresa privada, señor Comella, no se entendería de ninguna de las maneras, y en una administración pú-

blica todavía se entiende menos, porque este nombramiento, sin duda, al igual que los otros dos –el de subdirector de tratamiento penitenciario y subdirector de interior–, no están justificados por necesidad, porque necesidad de cubrir esta plaza no hay ninguna.

Estas personas a las que afecta la convocatoria de este concurso..., bueno, este concurso, de la provisión de estas plazas, no van a poder desarrollar sus funciones, porque, de los diecisiete centros que hay en Cataluña, todos tienen un director de la prisión, todos tienen subdirector, supongo, de régimen interior y de tratamiento. Se hubiera podido justificar, por lo menos, si estuviera siquiera en marcha la construcción del futuro centro de la Zona Franca y fuera cuestión de meses, pero, lamentablemente, sabemos que no va a ser así.

En resumen, que su convocatoria, señor Comella, a nosotros nos parece un paripé, quizás urdido para gratificar o dar su retiro dorado, cual deportistas de élite, a estas tres personas que estaban en la Modelo y que, efectivamente, a lo mejor no se les había reconocido el nivel. Pero nosotros entendemos que esto es tarde.

Usted dice: «Si hubiera estado cerrada la Modelo no se hubiera podido hacer.» Mire, la Modelo está cerrada. La Modelo, sabía usted el 17 de mayo que estaba cerrada, porque el 17 de marzo el *conseller*, bueno, dictó esta orden de Justicia. Y, además, se acordaron aquí las condiciones del cierre de la Modelo entre todos los grupos parlamentarios, como usted muy bien ha dicho. Entonces, existiendo diecisiete centros penitenciarios en Cataluña, ¿hay que acudir al retiro dorado este? ¿No habrá un puesto donde colocar a estas personas a trabajar con un trabajo digno, que a lo mejor no es el de director, pero que trabajarán, en cualquier caso, en su profesión?

Porque, evidentemente, señor Comella, estos nombramientos tienen unas consecuencias económicas o retributivas que injustamente tendrá que afrontar el Departamento de Justicia. Y cuesta creer que, estando como están las cosas con las retribuciones de los funcionarios de Justicia, los recortes que se han llevado a cabo todos estos años, amparándose en la insuficiencia presupuestaria, las penurias y las condiciones de trabajo de los funcionarios, y con los elementos de trabajo en prisiones la mayor parte obsoletos, como se viene denunciando, y que ha sido la tónica de todos estos años del Gobierno de Convergència..., perdón, de..., bueno, de Convergència i Unió y ahora del PDECAT, o en su caso Esquerra, y con los elementos que le estoy diciendo, están absolutamente desfasados, porque los *walkie talkies* no funcionan, cuando no están estropeadas las cámaras de vigilancia, se malgaste el dinero del contribuyente de esta manera. A usted le parecerá poco; efectivamente, son tres sueldos y son las diferencias de nivel, pero nosotros entendemos que no está justificado.

Y, por último, señor Comella, se dice que una acción o un acto no es estético..., que no es estético, porque realmente salta a la vista, que probablemente este acto que se ve como no estético probablemente no sea ético. Y creo que, en este caso, se dan las dos condiciones: de falta de estética, porque ofende a la vista en el DOGC la convocatoria de unas plazas de director y subdirectores de la Modelo a tan pocos días de ser definitivamente cerrada, y de falta de ética, pues, está usted jugando con recursos públicos de todos los contribuyentes y no se justifica en modo alguno esta contratación.

Quería hacerle dos preguntas, al hilo de su comparecencia. ¿Ha terminado el proceso de concurso? ¿Están adjudicadas estas plazas? Y, también, ¿qué garantías tienen estas personas? Porque usted nos ha contado..., y aquí paso al tema del despido o el cese de estas ochenta y siete..., perdón, noventa y ocho personas, que milagrosamente ayer, por lo visto..., bueno, milagrosamente y por suerte para ellas, vieron renovados sus contratos, pero lo cierto es que estos contratos que usted renovó ayer y del que solo quedan dos, como usted muy bien ha dicho, a estos contratos se les dan cese en septiembre.

Porque si usted ha dicho que son..., y como ha dicho que hay una bolsa de cincuenta personas a las que se les da trabajos de interinidad –de bajas, de vacaciones,

de maternidades—, se han hecho para las vacaciones y terminan en septiembre, o al menos esta es la información que nosotros manejamos. ¿Qué garantías tienen estas personas de que seguirán, para que así se cumpla lo que por parte del *conseller* Mundó se dijo en esta comisión en el mes de febrero, en la sesión de aprobación de los presupuestos y las cuentas para el año 2017, y que se ratificó en una moción que fue aprobada por todos los grupos parlamentarios que esto no supondría ninguna merma del empleo público y de los puestos de trabajo?

Nada más y muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada del Grup Parlamentari Socialista Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair al senyor Comella, el secretari general de Justícia, la compareixença avui aquí per explicar-nos uns temes que, d'entrada, són bastant inexplicables, i agrair-li també, doncs, l'esforç que ha fet per intentar bastir l'explicació a unes preguntes molt concretes, que en determinats moments no hem entès massa l'explicació que ens feia, en el sentit que, bé, ha anat a buscar cinquanta punts que s'havia fixat el departament en matèria penitenciària per portar a terme, i, per tant, que no era objecte, precisament, de l'explicació. Avui entenen, doncs, que aquesta voluntat de bastir una mica una resposta poc explicable.

Ha dit el senyor Comella que aquestes tres persones que han estat nomenades..., s'ha fet, diguem-ne, amb un consens amb les organitzacions sindicals, tota la feina d'endregar el tema de personal. Ens consta que no és així. Ens consta que, en aquest tema, precisament hi ha hagut fins i tot una demanda per part d'alguns dels sindicats sobre aquests nomenaments. És un tema que creiem que és poc explicable, com dèiem, perquè, com ha dit abans la diputada de Ciutadans, es feia la convocatòria d'aquesta provisió per lliure designació un cop ja se sabia que la Model tancava. I precisament es feia el nomenament d'aquestes tres persones..., es publicava el nomenament el 3 de juliol, quan la Model ja estava tancada.

Podem entendre el que ens diu sobre consolidar la plaça d'aquestes persones, consolidar, diguéssim, un determinat nivell i, per tant, uns ingressos a aquestes persones; això ho podem entendre. Però com pot... Ho podem entendre humanament, diguem-ne, però, clar, és difícil que ho puguem entendre des d'un punt de vista polític i des d'un punt de vista de gestió dels recursos públics.

No ens sembla correcta la manera com s'ha actuat. No ens sembla ètica ni èstica, que es deia abans, la manera com s'ha actuat i, per tant, entenem que aquí, doncs, hi hauria d'haver una assumpció de responsabilitats per aquesta manera d'actuar en algun punt.

Pel que fa a..., no m'allargaré massa, perquè realment aquest tema és molt concret i vostè ja ha intentat fer-ho bastant llarg, no?, i ha intentat posar bastanta, diguem-ne, literatura al tema, però és que és un tema molt concret. És: per què s'han contractat aquestes persones; per què s'ha fet aquesta convocatòria de provisió de lliure designació de tres llocs per anar a un centre penitenciari que tancava, que ja se sabia que tancava.

Vostè també ens ha dit que aquestes persones feia molt de temps que exercien aquestes funcions. En el cas, per exemple, del subdirector de Règim Interior, ens consta que no feia més de dos mesos que feia aquestes funcions —com a Règim Interior, no feia més de dos mesos. Per tant, tampoc aquí això no té explicació possible.

Pel que fa als interins, com bé s'ha dit, és cert, nosaltres vam donar recolzament a una proposta, a una moció en el Ple del Parlament, de tancament de la Model perquè enteníem que era necessari el tancament del centre penitenciari, però amb una sèrie de condicionants, i un era que no es perdés cap lloc de treball. Sabem que hi va haver vuitanta-nou interins, els que vostè diu que se'ls va acabar el contracte, és a

dir, se'ls va liquidar el contracte. I aquestes vuitanta-nou persones, bé, en els últims quinze dies, o l'última setmana, se n'han acabat de contractar quinze i fa uns minuts han acabat de contractar els dos que quedaven. Casualment, tot just quan vostè ve aquí a comparèixer per explicar-nos, doncs, què ha passat amb aquest tema.

Però, clar, aquests interins, entenem que no són dels que vostè deia que ocuparien llocs estructurals i, per tant, quedarien, diguem-ne, amb la seva plaça consolidada o indefinida, sinó que sabem que a aquests interins se'ls acaba el contracte al setembre. Què haurem de fer? Tornar a demanar la seva compareixença al setembre perquè ens expliqui que passarà amb aquestes persones? O sigui, el compromís del departament i del conseller, en aquest cas, va ser molt clar quant al fet que no es perdria cap lloc de treball, i esperem que no sigui així perquè no anem sobrats de llocs de treball en els centres penitenciaris i vostè ho sap.

I, per tant, entenem que aquí s'està fent una mala gestió del tancament de la Model. S'ha volgut fer molt de pressa, no s'està fent bé, no s'ha fet bé. I esperem que..., estarem, a més a més, amatents que això realment acabi, doncs, fent-se correctament i que, finalment, no surtin perjudicats aquells que realment en poden sortir més, que són, per un costat, els treballadors i treballadores, però també els interns i les internes que, al cap i a la fi, reben el servei públic, en aquest cas, en el centre penitenciari.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el diputat de Catalunya Sí que es Pot Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, molt bon dia. Gràcies per la seva compareixença. Jo no m'allargaré massa. Crec que és un tema summament senzill. Entenc..., jo crec que s'han explicat els motius dels nomenaments un cop es tancava el centre penitenciari.

La pregunta és, bé, per què?, no? A quin centre penitenciari anirà a fer de director i de directors de tractaments, director de Règim Intern? Per què es fa això? Concretament, diguéssim, potser és una consolidació salarial, és una consolidació d'una plaça que no es podrà ocupar? I no sé si això forma part també, alhora, del tracte que hi ha amb els treballadors del tancament del centre penitenciari, del centre obert, en aquest cas. Jo, és el dubte que tinc; per què s'ha de fer així? O sigui, quina plaça realment ocuparan. Jo entenc que consolidar una plaça es consolida quan una persona ocupa aquesta plaça, el lloc on va. Potser m'està dient: «No, home, no, tranquil, perquè l'any que ve aquests... seran els directors de Lledoners i de Mas Enric.» *Bueno, bueno, oye...*, però ara això no sembla així. I el nou centre penitenciari de Zona Franca encara tardarà bastants anys per demanar ja les places.

I, bé, bàsicament, que se sinceri una mica i ens digui per què s'ha fet això. Ha sigut un tracte, en política, inclús amb els treballadors, amb els comandaments de presons, o si és alguna estratègia diferent. Jo crec que no té més secret, i que sí que una mica de sinceritat i transparència estaria bé.

Amb el tema dels interins, està molt bé que hi posem el focus a sobre. Realment, sí que, amb aquesta borsa, diguéssim, de substitucions, aprofitant el tancament de la Model, es pot produir que aquesta gent de la borsa, després de setembre, si no treballa tot el que hauria de treballar o no ha treballat fins ara. I, per tant, és important que a partir de setembre..., ara mateix tenim tot el personal contractat, però a partir de setembre realment no es jugui amb això per reduir el personal als centres penitenciaris, que recordem, com recordava la diputada socialista, que estem sota mínims. Jo crec que no té més, ara mateix, això.

I jo el que li agrairia és una mica de sinceritat i transparència en el nomenament, no tant en el com, que ho entenc i, diguéssim, pot ser procedimental o no, sinó en el

perquè, en la motivació que aquestes persones consoliden aquesta plaça i què faran amb aquesta plaça.

Re més.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, senyor Comella, doncs, agrair-li la seva compareixença, tot i que les seves explicacions no satisfan, la veritat. Primer, crec que ha dedicat massa temps a explicar-nos, diguem-ne, tots els mèrits que havia acumulat la conselleria durant aquesta curta legislatura que portem fins ara, no? I la realitat és que és veritat que després ha entrat una mica en detall en els motius que fonamenten que vostè comparegui avui aquí, però em sembla que les explicacions no són suficientment satisfactòries.

En primer terme, els nomenaments. Miri, argumentar que es nomenen un director i dos subdirectors, ni més ni menys, a una presó que està a punt de tancar, amb una publicació d'aquest nomenament fins i tot després del tancament efectiu d'aquesta presó, crec que és enganyós. I és enganyós perquè vostè ens diu que aquestes persones ja feia temps que treballaven dintre de l'Administració penitenciària, cosa que nosaltres no posem en dubte, i que, per tant, mereixien –mereixien– consolidar plaça. No vull ser demagògica, però, tenint el nombre d'interins que treballen als centres penitenciaris que tenim, vostè creu que alguns sí que tenen dret a consolidar plaça i d'altres no? Per què aquests sí i d'altres no? Per què aquesta diferència?

Segon. Per consolidar plaça o per, fins i tot, aconseguir que aquestes persones..., jo no sé si tenen mèrits acreditats durant la seva trajectòria professional dintre del sector penitenciar, i perquè tinguin millors condicions, allò que ens explicava de millors condicions salarials, etcètera, si tenen tants anys, si tenen tants anys al full de servei, no vol dir, vostè, que només amb una sol·licitud d'elevació de la categoria de funcionari també tenien assegurat això i no es feia un nomenament amb frau? Perquè el que han fet vostès amb aquests nomenaments, amb aquests tres nomenaments a la presó Model, és un nomenament amb frau. Nomenar per aconseguir millors salarials i millors laborals d'aquests senyors en una presó que es tanca és un nomenament amb frau.

Un nomenament és per exercir i per desplegar totes aquelles condicions que requereix el càrrec en qüestió que ha estat lliure designat. I la realitat és que això no es fa. I, de fet, fins i tot es publica amb posterioritat al tancament de la Model.

Respecte del que ens ha explicat, d'aquests vuitanta-nou interins que han sigut cessats, és evident que nosaltres ja entenem que els interins, doncs, se cessen, després se'ls fa una nova convocatòria, són novament contractats, etcètera, i tot això que ens ha explicat vostè sobre les bases temporals, les vacants, fins i tot els reforços en períodes vacacionals, això ja ho entenem; ara, el que no entenem és com es pot venir aquí al gener, el senyor conseller Mundó, a fer un compromís específic –específic– que el tancament de la Model, el 19 de gener va dir el senyor Mundó, no comportaria cap risc ni cap pèrdua de llocs de treball ni per a interins ni per a funcionaris, i que el compromís era absolutament explícit i específic amb tots els treballadors, fossin les que fossin les seves condicions dintre del sistema penitenciar català, i que la realitat és que ens trobem que, vaja, pràcticament un mes després del tancament de la Model, vuitanta-nou cessaments d'interins. I, home, sí, nous contractes, però molt minsos i no en el mateix nombre dels que s'han vist afectats just un mes després del tancament de la Model.

Nosaltres considerem que en el moment en què es va presentar la moció al Ple del Parlament sobre el tancament de la Model, vostès, fins i tot com a Govern, ens van criticar moltíssim aquest partit, el Partit Popular, que no hi donés un recolzament. I una de les coses que els vam dir és perquè no els crèiem, perquè no volíem

donar-los a vostès una assegurança a tot risc amb el nostre vot, perquè no asseguraven les condicions dels interins del sistema penitenciari català i perquè no quedava absolutament clarificat quin era el termini de construcció del nou centre de preventius a Barcelona.

I la veritat és que el temps ens està donant la raó.

El president

Moltes gràcies, diputada Esperanza García. Té la paraula la diputada de la CUP Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Moltes gràcies, president. D'entrada, em disculpo; ja ha vist que no he pogut arribar abans, per tant, m'he perdut bona part de la seva explicació. Dir-li que..., agrair-li la compareixença; agrair-li les explicacions. Ja sap que el tema de la Model és un tema que porta molta cua. De fet, nosaltres vam donar suport a la mesura de tancar la presó Model. Ha sigut un tema molt contradictori i, de fet, vam ser els únics, no?, al marge del grup que dona suport al Govern.

Les preguntes sobre la Model i sobre la gestió de personal estan esgotadíssimes; els les hem fet totes. Nosaltres ens sumem a..., bé, ens agradaria veure com ho resol. En tot cas, jo aprofito per abordar un altre tema des d'un punt molt concret també de gestió de personal i que ens permet fer una mirada una mica més àmplia a com s'està gestionant el personal als centres penitenciaris catalans. I estic segura que vostè podrà donar-me'n, segur, alguna pista.

Bé, la lògica de..., o el que està passant amb els psicòlegs d'execució penal, no?, que és un cas molt concret i que és un cas que s'explica a partir de quin model de contractació i de promoció interna hi ha, no? Què es fa amb les persones interines?, si se les promociona o, quan s'obren places noves, s'obren al marge del personal que ja tenim, que està format, que és un personal que fa molts anys que hi treballa. Això..., ara hi ha un conflicte amb la gent d'execució penal, amb la gent de psicòlegs d'execució penal, que pot replicar també a juristes, a educadors socials, etcètera. De fet, hi ha quatre convocatòries previstes. S'ha obert la primera, no?, que és la dels psicòlegs, i després venen les altres.

Clar, és un tema que toca molts..., és un tema complicat. Hi ha un primer àmbit, que és quin model de contractació pública tenim, no? Un altre tema és de quina manera nosaltres aprofitem el capital humà i de quina manera gestionem la gent que treballa a la funció pública. L'altre és quin paper tenen les forces sindicals aquí. De fet, l'acord de funció pública l'han firmat la majoria de sindicats; per tant, diguéssim que els representants legítims dels treballadors també estan..., que els ha semblat bé l'acord a què s'ha arribat, tot i que a la gent de la Plataforma de Psicòlegs d'Execució Penal no.

Hi ha un altre tema... És... Aquestes quatre convocatòries que estan previstes, tot i que no vagin en aquesta lògica d'incorporar l'interinatge i no apliquin la disposició transitòria quarta... —és un tema molt tècnic, però em sembla que vostè sap perfectament de què parlo—, no sé què pensen fer d'ara endavant, és a dir, si d'aquesta primera promoció que s'ha obert en queden tres, les tres que queden, es pot modificar aquesta lògica que fins ara han portat?

I les preguntes són aquestes, no?: què faran? Si per a vostès això és un conflicte o si tiraran endavant el model tal com està? Si, per tant, després dels psicòlegs venen els juristes i els educadors, no? Quina explicació, en cas que vostès mantinguin el model, té, que segur que en té alguna, però ens agradaria conèixer-la. I no sé si pertoca a vostè dir-ho o potser ho hauria d'explicar el conseller, però de quina manera es contracta la gent que tenim a l'Administració pública, i amb quines condicions i sota quins paràmetres, perquè aquests no ens semblen els més adequats.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn del diputat de Junts pel Sí.

Jordi Orobí i Solé

Gràcies. Pensava que anava a dir el nom. Tant és.

El president

Jordi Orobí.

Jordi Orobí i Solé

És indiferent. Bé. En qualsevol cas, moltes gràcies, senyor president. Bé, agrair al compareixent, doncs, precisament això, que hagi comparegut davant de la Comissió de Justícia a donar aquestes explicacions, íntimament vinculades amb el procés de tancament del centre penitenciari d'homes de Barcelona, la Model.

En aquest cas, bé, més enllà de dir-li que nosaltres ens sentim confortats amb les seves explicacions, ja que tampoc no teníem cap dubte respecte al comportament íntegre per part del departament, el que sí que vull fer també, i a títol personal, és posar en valor la seva capital intervenció en el tancament d'aquest centre penitenciari, que moltes vegades passa sota l'opacitat o l'ombra de les persones més rellevants al cap del departament. Jo crec, i així ho conec perfectament a nivell personal, que hi ha tingut una intervenció molt important, no només en la concepció, sinó en la seva execució i aquest trànsit.

Si el principal problema que tenim amb el tancament del centre penitenciari de Barcelona és el que avui s'ha vingut a explicitar, jo crec que, com deia aquell: «¡Al loro! No estamos tan mal, ¿eh?» I ho dic així, sincerament, perquè jo crec que les explicacions que vostè ha donat són més que satisfactòries. Aquí ens trobem amb tres persones que, com vostè bé ha explicitat, ocupaven unes funcions que en cap cas els van ser designades per l'equip que a dia d'avui encapçala el departament i que, per tant, era una herència més de totes aquelles que es van rebre. I, en un moment determinat, aquest departament s'ha trobat amb un dilema moral, que era adoptar una decisió, que havia de primar l'ètica o l'estètica, que han estat conceptes que han estat exposats sobre la taula. I jo em felicito que s'hagi optat per l'ètica. Ho dic sincerament. I hauria trobat inadmissible que s'hagués optat per l'estètica.

Si, certament, aquestes persones desenvolupaven aquestes funcions, les feien en els termes que vostè deia i ells es trobaven emparats en la legalitat, perquè, transcorreguts aquests sis mesos, poder optar en aquest cas perquè es fes un concurs per consolidar aquesta plaça i, per tant, els beneficis que li són inherents, doncs, certament jo crec que es mou dins de la legalitat, és el que calia fer, i, hi insisteixo, me'n felicito, i alhora em sorprèn que grups que venen a arrugar-se a la representació dels interessos dels treballadors facin deixament de les seves funcions en aquest aspecte, perquè entenc que tant treballadors són els que tenen una plaça d'interí com les persones que en un moment determinat tenen una plaça de direcció o de responsabilitat dintre dels centres penitenciaris.

Per això, també em sobten expressions com les que he sentit a la portaveu del PSC, que demanava una assumpció de responsabilitats. Però jo crec que les paraules s'han d'expressar en la seva justa mesura i quan pertoca. Jo crec que està totalment fora de lloc, en aquest context, en aquest moment i per a aquesta situació, fer una demanda d'aquest tipus, perquè és que, llavors, tot es desvirtua. Quan arriba una situació que veritablement exigeixi una responsabilitat concreta d'un càrrec públic, què li demanarem, doncs?, que el lapidin al mig de la plaça pública? Perquè, sincerament, jo..., és a dir, hi insisteixo, ho dic amb tot el respecte, perquè, evidentment, l'opinió és lliure i tothom pot expressar el que vulgui, però, sincerament, ho hem trobat completament fora de lloc.

Des del nostre punt de vista, la gestió tant en aquest àmbit com en l'àmbit dels interins, evidentment, com tot procés d'aquest tipus, un procés important, d'una mag-

nitut molt gran, amb una necessitat, una planificació, una execució i una logística, des del meu punt de vista, impressionants, veritablement és lògic que tingui serrells que de vegades acabin de trontollar o no funcionin; però, sincerament, clar, quan s'explica la situació real dels interins a dia d'avui, se'ns explicita que hi ha una borsa de reforços que avui tenia dues persones –es veu que la portaveu del PSC té informació més actualitzada que nosaltres– i es veu que ja han estat contractades, i, clar, quan ja se'ns dona aquesta informació, ja comencem amb futuribles: «No, es que cuando llegue septiembre estarán en la calle.» Bé, escolti, *quando llegue septiembre* n'haurem de parlar, si *están en la calle* o no. I, si és així, que esperem que no sigui així, que se'ns n'expliquin els motius.

La realitat a dia d'avui, hi insisteixo, és que nosaltres ens donem per completament satisfets amb les seves explicacions i que novament, hi insisteixo, ens felicitem de la decisió, al seu dia, presa pel departament. I sobretot ens felicitem de l'acord que es va dotar en el Ple d'aquest Parlament, amb l'única abstenció del Partit Popular, per tirar endavant el tancament del centre penitenciari de Barcelona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat Jordi Orobitg. Té la paraula el secretari general.

El secretari general de Justícia

Sí. Com que més o menys totes les intervencions que hi han hagut van en la mateixa direcció d'acabar d'aclarir coses, entenc, perquè jo, amb l'explicació que he fet inicialment crec que podia quedar ben clar, però, en fi, miraré d'explicar-me una mica millor, si pot ser.

El primer que els he de dir és que lo que diuen respecte als interins –que hi han hagut cessaments, que la gent se'n va al carrer...–, que seria d'alguna forma incomplir el que nosaltres vam acceptar com a mandat del Parlament, no és cert; això no és cert. Directament, no és veritat. Això no és veritat, per molt que ho diguin una vegada, una altra i una altra, i per molt que ho sentin dir a qui sigui que ho digui; això no és cert i no serà cert. Per tant, vull ser, amb això, molt explícit i molt contundent: el tancament de la Model no ha comportat l'acomiadament de cap professional, cap, i això és així, i dir lo contrari és no dir la veritat i no té més volta de full, això.

Els interins de la Model, els interins del sistema penitenciari, ja els ho he explicat, n'hi han de dos tipus: n'hi han que ara cobreixen places vacants i n'hi han que fan substitucions. El tancament de la Model no havia de comportar cap acomiadament; tampoc el tancament de la Model, que és un centre menys en el sistema, havia de comportar la nova contractació. Ni una cosa ni l'altra. Vostès el que diuen és que, amb el tancament de la Model, els cinquanta, seixanta interins que habitualment estan en borsa, a disposició per cobrir substitucions i per cobrir reforços, els havíem de contractar i fer-los un contracte indefinit, la qual cosa no ha passat mai; sempre hi ha hagut a borsa personal a disposició amb aquesta finalitat: cobrir substitucions, cobrir reforços.

El tancament de la Model no ha comportat cap acomiadament i, és cert, no ha comportat tampoc nova contractació, perquè no estava compromès amb el tancament de la model que s'aprofités el tancament de la Model per contractar nous interins amb places definitives. Això no era així. La moció la van aprovar vostès i en cap moment hi deia «els interins que ocupen places de reforç o de substitució...», que és l'habitual, que és el que ha passat sempre amb el sistema i que és com funcionen les borses d'interins, en cap moment, òbviament, lògicament, es va dir «aprofitarem el tancament de la Model per crear seixanta o quaranta o cinquanta nous llocs de treball».

No es va dir. I, si s'hagués dit, aquesta moció segurament no s'hauria aprovat amb aquelles condicions, perquè nosaltres, amb el tancament de la Model, ens vam comprometre a no acomiadar ningú, òbviament, i així ho hem fet, i els ho tornaré

a dir una altra vegada més; dir lo contrari no és dir la veritat. No ha comportat cap acomiadament. És cert que tampoc ha comportat cap creació de nou lloc de treball... Perdó; rectifico: sí, s'han creat vint-i-una noves places, en realitat, amb el tancament de la Model, vint-i-una noves places de personal de tractament que estan en selecció ATRI i que es cobriran en els propers mesos. És a dir, el tancament de la Model no només no comporta cap acomiadament, sinó que comporta la creació de vint-i-una noves places específicament de personal de tractament per reforçar, efectivament, la política de reinserció. Això és el que comporta el tancament de la Model. No comporta que les cinquanta persones de mitjana que habitualment hi ha a borsa d'interins, de tècnics especialistes per cobrir substitucions i reforços, aquestes places que necessiten una certa flexibilitat, perquè, segons les necessitats puntuals de cada augment del sistema, es converteixin en places noves; això no ho comporta.

Per tant, si, això, diem que són nomenaments que culminen al setembre i al setembre aquesta gent se n'anirà al carrer..., no: al setembre, alguna part d'aquesta gent estarà una altra vegada a disposició de la borsa, que alguns d'ells, en el mateix setembre, podran tornar a treballar; altres serà a l'octubre; altres quan sigui necessari, que és el funcionament normal de la borsa de tècnics d'especialistes del sistema penitenciari d'ara i de fa tota la vida. Aquesta és la realitat. Per tant, no hem acomiadat ningú; tampoc hem creat noves places de tècnics especialistes.

No vam col·locar la gent ahir; és ridícul. Vam col·locar la gent ahir? No –no. El dia que es tanca la Model, el dia 31 de maig –el dia 31 de maig–, es fa un acte públic en el qual els interins poden triar i se'ls assignen places per treballar. I se cessen més de dos-cents interins; se cessen i es nomenen el mateix dia. I queden vuitanta-una places pendents de nomenar el dia 31 de maig. I, tot seguit, es comencen a nomenar. Es comencen a nomenar justament perquè el procés de tancament, com s'ha explicat, és un procés molt complex i les necessitats dels centres van apareixent dia a dia, setmana a setmana, i, amb aquelles necessitats explicitades pels directors dels centres, és quan es fan els nomenaments d'aquestes persones de reforç o de substitució.

Aquest és un cos viu, amb 4.500 treballadors que tenen malalties, que tenen permisos, que tenen etcètera, i, per tant, com que són llocs essencials, no podem deixar de cobrir-los; seria una irresponsabilitat no tenir la possibilitat de cobrir llocs essencials i per això hi ha una borsa d'interins.

Aquests nomenaments es comencen a produir des del dia mateix que se fa el gran volum de cessaments i nomenaments, i passen de ser-ne 81 a ser-ne 63, a ser-ne 54, a ser-ne 36, a ser-ne 22, a ser-ne 18, a ser-ne 12 i, avui, a ser-ne 2. Però això és la línia del temps a mesura que es donen les necessitats que expliciten els centres a la Direcció de Recursos Humans de Serveis Penitenciaris. I aquesta és la lògica i així és com funcionen les coses de manera habitual. Doncs, dir: «Clar, és que vostè compareix al Parlament i avui hi ha dos interins a la borsa»..., en fi, jo no hauria comparegut al Parlament per dir que hi han dos interins a la borsa nomenant-los ahir, perquè em semblaria absolutament impresentable per part meua. El que ha passat és la gestió lògica de les coses –la gestió lògica de les coses–: els interins es nomenen per fer substitucions i reforços segons si les demandes dels centres penitenciaris així ho requereixen. I no té massa més, aquesta qüestió.

La qüestió dels nomenaments dels tres directius. Van ser nomenats l'any 2008, l'any 2010 i l'any 2011. Van ser nomenats en aquell moment; se'ls van encarregar les funcions de dirigir determinats aspectes del centre penitenciari d'homes i del Centre Obert 1. En aquell moment se'ls nomena amb un encàrrec amb funcions. Passa el temps, passen sis mesos, i la norma és molt clara: al cap de sis mesos s'han de convocar les places, perquè tenim l'opció de consolidar-les, i no es convoquen.

I passa un any, i en passen dos, i en passen tres, i en passen quatre, i en passen cinc, i en passen sis, i en passen set, i en passen vuit. Passen molts anys, i aquestes persones presten el seu servei i a aquestes persones no els surt mai la plaça. I, ara, ells, que tenen un dret com a treballadors, aquestes persones..., i, efectivament, fun-

ciona diferent el sistema privat del sistema públic, el sistema públic preveu que al cap de sis mesos els encàrrecs en funcions nomenats tinguin l'opció de guanyar, en definitiva, aquella plaça. Per què no ha passat això? Jo ho desconec, perquè no ha passat això; però a nosaltres ens ha semblat que, després de tot aquest temps prestant el servei, tenien dret a consolidar el seu nivell, atès que durant molt temps, i renovats per diferents secretaris generals i per diferents directors generals, havien complert amb èxit la seva missió. I no fer-ho era castigar-los. No fer-ho era haver-los vetat un dret que tenien, des dels sis mesos del seu nomenament, a consolidar la seva plaça.

Nosaltres el que fem amb aquesta convocatòria és donar-los el dret de consolidar la seva plaça, perquè el tenen, com estem fent amb la resta de treballadors del Departament de Justícia, que estan amb encàrrecs de funcions de fa més de sis mesos i no se'ls ha concedit la plaça; estem traient progressivament les places perquè les puguin consolidar. Per què en aquest cas es fa abans que es tanqui el centre? Perquè, si es fa després, efectivament, no poden sortir aquestes places, quan ells ja han complert durant vuit anys, sis anys, set anys amb la seva funció. Per tant, els vulneràvem el dret. A mi em sorprèn que, habitualment, el Parlament està molt a favor de protegir els drets dels treballadors, i, de fet, en les seves intervencions parlen de protegir els drets dels treballadors, amb els interins, etcètera, però en el cas de tres persones concretes que hi tenen tot el dret del món, després de sis mesos, els sembli que aquests drets no s'han de protegir.

I jo els dic una cosa: nosaltres els hem tret la plaça; pot ser estèticament criticable, no ho sé, però entre l'ètica i l'estètica que vostès han parlat, nosaltres hem triat l'ètica clarament, i ho tornàvem a fer de la mateixa manera, perquè és una qüestió ètica que uns senyors que compleixen amb la seva missió amb èxit i són renovats per diferents càrrecs directius durant tot aquest període de temps, i hi tenen dret..., hi insisteixo, si no és una qüestió de caprici, tenen dret que se'ls convoqui la plaça, se'ls acabi convocant la plaça. Estèticament pot ser criticable, però èticament em sembla que és irreprovable. De cap manera del món es pot criticar èticament aquesta decisió. És més, si aquestes persones haguessin anat als tribunals a reclamar la seva plaça, molt probablement els tribunals els haurien donat la raó, perquè, en el fons, el que s'ha estat fent durant tot aquest temps és vulnerar el seu dret que surti la plaça i puguin consolidar el seu nivell.

Aquests senyors seguiran fent de subdirectors i directors? No hi han places, ho han dit molt bé; no hi han places en aquest moment de subdirectors i directors, no n'hi han. Aquests senyors estan pendants de destinació –estan pendants de destinació–, i estan a la Model perquè la Model tanca a finals d'any. La Model no té interns, però la Model té moltes operacions. La Model té una gran quantitat de tasca administrativa per resoldre i té treballadors encara dins organitzant aquestes tasques. La Model tanca a finals d'any. Aquestes persones, no sé si tindran o no un nou encàrrec de comandament, dependrà de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. Però lo que es fa no és encarregar-los, amb aquesta sortida de les seves places, un nou encàrrec de comandament; el que fa és garantir-los el dret a consolidar el seu nivell.

Que aquesta és la qüestió en la funció pública, a diferència de la privada. Jo no sé com hauria reaccionat la privada en el cas d'aquests senyors; no ho sé, ho desconec. Però sí que sé que, en l'àmbit públic, aquests senyors, després de sis mesos d'ocupar la plaça, tenien dret que se'ls tragués aquella plaça per poder consolidar el seu nivell, indistintament que després segueixin fent funcions directives o no, o retornin a les seves places base.

Però la funció pública, que és més garantista que l'àmbit privat, el que diu és que, si tu compleixes amb èxit la teva funció durant sis mesos, tens dret que se't tregui la plaça i tens dret, per tant, a guanyar-la. I, si la guanyes, aquell nivell et serveix..., et serveix, és una protecció per a les teves futures comandes. Que no vol dir que mantinguis el nivell, tampoc. Pots anar a un nivell més base, més baix, i vas a un nivell més

baix; l'únic que et fa el nivell consolidat és garantir-te uns mínims, que no necessàriament és el nivell del qual han guanyat en aquesta oposició, com bé saben.

Per tant, a nosaltres ens sembla, des d'un punt de vista estètic, que potser es pot criticar, però nosaltres no ens hem mogut en cap cas en la qüestió de la Model per l'estètica; ens hem mogut estrictament per l'ètica, i especialment pensant en l'ètica d'aquelles persones afectades, que són els treballadors.

Quan es diu: «En els acords, no hi va firmar tothom i hi han sindicats que ho critiquen.» Sí, òbviament. Sí, sí, en soc coneixedor. De fet, jo tinc una demanda presentada a la fiscalia per aquesta qüestió; crec que és prevaricació, suborn i tres o quatre coses més. En fi, ho tornaria a fer. Estic molt tranquil en això. Els serveis jurídics de la casa em diuen que no ho entenen, que probablement és una forma de fer soroll, de fer escàndol, amb una cosa que, de recorregut, en té cap ni un, perquè hi ha el contenciós administratiu per plantejar aquestes coses en les quals tothom sap que la causa està perduda. Perquè aquests nomenaments obeeixen una lògica normativa molt, molt clara.

Llavors, hi insisteixo, si és una qüestió estètica, vostès tenen la partida guanyada; tenen un relat fàcil. Si és una qüestió ètica, la tenen perduda, i nosaltres la tenim guanyada.

I no em vull estendre massa més. Però, en qualsevol cas, sí, agrair la pregunta de la diputada Vehí, de la CUP, que ens planteja un tema nou, i jo, en aquest sentit, vull ser també molt clar. Nosaltres, sí, estem empenyent la convocatòria d'oposicions en l'àmbit de tractament, com bé ha dit, en els diferents col·lectius que ha esmentat, comencem per la part de psicòlegs. Aquest és, com ha dit també, un acord de convocatòria d'oposicions, la qual es fa amb força consens amb les organitzacions sindicals. Hi ha una plataforma, com bé vostè esmenta, que defensa, diguem-ne, els interessos ben legítims d'aquell personal interí que ara com ara ocupa places de psicòleg.

I a nosaltres ens sembla que hem de fer la provisió de places en l'àmbit públic de la forma al més transparent possible i de la forma, diguem-ne, que es fa habitualment això, que és a través de la convocatòria d'unes oposicions, i que, en aquest cas, són unes oposicions que tenen una fase que pot permetre..., un articulat de proves que pot permetre, jo n'estic convençut, que gran part, per no dir la totalitat dels interins que avui ocupen aquestes places, per una qüestió de meritacions, per una qüestió de coneixements, etcètera, acabin consolidant la seva plaça.

Però a nosaltres no ens sembla correcte ni la millor opció que el fet que els interins prestin servei en l'àmbit públic, directament i de forma automàtica, faci que acabin, diguem-ne, obtenint una plaça, en definitiva, que no sigui a través de la fórmula de l'oposició. I, per tant, en aquest àmbit de psicòlegs es farà amb el format clàssic d'accés als llocs de treball públics, de la funció pública, que són les oposicions, no a través d'un quart torn, etcètera. I així es farà també amb la resta del personal del tractament.

Òbviament que valorem molt i molt, diguem-ne, l'aportació, especialment en els cossos de tractament, que han fet durant aquests darrers anys en el seu servei en l'àmbit de l'execució penal. I tenim molt bons professionals en l'àmbit de la psicologia, en l'àmbit de l'educació social, en l'àmbit del treball social, en l'àmbit jurídic; molt bons professionals. I tant de bo, i ho hem dit moltes vegades, ens els poguéssim quedar tots; tant de bo. Però jo crec que vostès això ens ho criticarien, després, perquè, òbviament, parlem de places que són públiques, que és diner públic, i que han de ser al més barates possible, al més concorregudes possible, i les han de guanyar aquelles persones que estiguin en millors condicions d'obtenir aquella plaça, diguem-ne, d'una forma que permet l'Administració pública, que és amb una durabilitat en el temps, doncs, pràcticament permanent, no? I, això, ens sembla que la millor manera de fer-ho és com està planificat en aquests casos, que són les oposicions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, secretari. Si hi ha algun grup parlamentari que tingui algun comentari a fer respecte a la darrera intervenció, com que anem relativament bé de temps... Sí? No?

Mireia Vehí i Cantenys

Sí.

El president

Per cert, un minut.

Mireia Vehí i Cantenys

Correcte. Jo l'hi enfocava des de l'àmbit dels psicòlegs d'execució penal, al marge de perquè és evident que han vingut a veure tots els grups parlamentaris, crec, perquè em semblava interessant que vostè feia la diferència, no? Vostè deia: «Nosaltres a la Model tenim una sèrie de treballadors en borsa que no entenem per què alguns grups parlamentaris ens demanen que els facin fixos.» No? Però és que aquest és un altre...

Jo per això jo li plantejava aquest tema, perquè això és treballadors i treballadores interins i interines, que tu ja et comptes i que necessites aquestes places, que, per consolidar-les, tu fas unes oposicions que... Vostè ara em deia: «Estem segurs que podem aprofitar el capital perquè el que no podem fer és no fer unes oposicions.» Correcte. Hi estem totalment d'acord. I de ningú de la CUP sortirà que es contractin treballadors públics a dit. Ara, que el format de les oposicions, segons la informació que tenim, diguéssim, no facilita que la mateixa gent que ja hi treballa tingui les mateixes oportunitats relatives i contextuais, vull dir... —no sé si m'explico—, que un altre que vingui de fora.

I jo li parlo de psicòlegs, però és que després venen els juristes, després venen els... No sé si m'he explicat.

Gràcies.

El secretari general de Justícia

Eh, sí. Diria que, efectivament, no té les mateixes oportunitats, en té més —en té més. En té més, i és lògic, perquè hi ha una qüestió de mèrits, sí?; hi ha una qüestió d'experiència; hi ha una qüestió que les proves..., pel fet d'haver treballat amb foc real, diguem-ne, dins de l'execució penal, tinguis avantatge a l'hora de fer les respostes, tant del tipus teòric com del tipus pràctic.

I, al final, el que jo crec que acabarà passant és que la immensa majoria del personal interí que avui presta servei en aquest àmbit acabarà consolidant la seva plaça.

Què hi ha en tot això ara, com és lògic? Un cert nerviosisme, perquè, efectivament, quan fa molts anys que ocupes una plaça, que és, malauradament, el cas del personal de tractament a l'execució penal —porten, molts d'ells, molts anys sense tenir oposicions—, i, per tant, el fet que t'hagis d'enfrontar a unes oposicions mentre estàs treballant, doncs, et dificulta moltes vegades preparar-les, la part més d'estudi, no? I això pot complicar les coses. En aquest sentit, podrien tenir un cert desavantatge respecte a algú que pot dedicar tot el temps només a preparar les oposicions.

Però això, en el conjunt de les proves, està, d'alguna forma, jo dic que més que equilibrat, perquè les proves estan conceptualitzades, perquè el fet que realment hagis treballat en execució i hagis prestat servei en això et permet, segur, fer un millor desenvolupament de les proves que no pas algú que només ha estat en l'àmbit teòric. I això és lògic que sigui així, perquè a nosaltres, realment, ens preocuparia descapitalitzar-nos d'aquest personal.

Això l'hi explico molt sincerament. És a dir, de fet, gran part de l'èxit que té la... —l'èxit, quin sigui, eh?, valorada per part de tothom—, que tingui l'execució penal a Catalunya es deu a l'esforç del personal de tractament, que són gent molt experta, i amb molta capacitat i molta entrega en el seu treball.

Per tant, seria una bestiesa, si m'ho permet, fer unes proves que acabessin provocant una gran renovació del personal que ara com ara està prestant servei. I nosaltres hem dissenyat les proves perquè siguin al més objectives possible, perquè, diguem-ne, si són impugnades –perquè poden ser-ho, no?– per qualsevol tercer, doncs, normativament i des d'un punt de vista de la disposició del conjunt de proves, sigui molt difícil poder-ho guanyar. Però també és cert que ens preocuparia potser encara més que el fet que això passés i que, diguem-ne, les places fossin guanyades per personal novell, doncs, seria, segurament, la solució pitjor per al sistema.

Nosaltres, tal com hem plantejat aquesta qüestió, crec que no ens equivocarem; estem prou tranquils com perquè la immensa majoria de la gent pugui consolidar la seva plaça, perquè és desitjable que sigui així i, alhora, perquè, si hi ha gent molt preparada, molt capaç, que no hagi prestat servei amb nosaltres i realment sigui molt bona, també pugui optar-hi. Aquesta és la lògica amb la qual plantegem això amb psicòlegs, i així serà també amb la resta dels col·lectius de tractament.

El president

Moltes gràcies, secretari general. Li agraeixo la seva compareixença.

Fem un descans de cinc minuts, per acomiadar-lo, i continuem amb les propostes de resolució.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i un minut.

(El president dona la paraula a Carmen de Rivera i Pla.)

Carmen de Rivera i Pla

Sí. Dues substitucions al Grup de Ciutadans, que són la diputada Eli Valencia i la diputada Marina Bravo, que substitueixen el diputat Josep Maria Espejo i Lorena Roldán.

El president

Bé, bon dia.

Proposta de resolució sobre la instal·lació de càmeres de videovigilància a les dependències dels centres penitenciaris

250-00881/11

Reiniciem la Comissió de Justícia amb el punt número 4 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la instal·lació de càmeres de videovigilància a les dependències dels centres penitenciaris, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el diputat Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, aquesta proposta neix sobretot d'una necessitat expressada pels companys de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura i per un informe sobre els centres penitenciaris del Síndic de Greuges, el qual denota, diguéssim, que manquen càmeres de vigilància, sobretot als accessos als departaments especials de règim tancat.

Justament, avui s'aproven les conclusions del grup de treball de departaments de règim tancat i hi ha una proposta en aquesta línia també. Llavors..., o sigui, aquesta doble coincidència no ha de significar que no tirem endavant això; és una necessitat, diguéssim, que s'ha de portar.

En aquest cas, com que la tornarem a votar o a aprovar, diguéssim, ara, al final, no m'estenc més. Bàsicament, és elaborar un pla per a la instal·lació d'aquestes càmeres de videovigilància i garantir la instal·lació en el termini d'un any després de l'aprovació d'aquesta proposta.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada de Ciutadans. (*Veus de fons.*) La María.

María Francisca Valle Fuentes

Gràcies, president. Bueno, esta propuesta..., el contenido de esta propuesta, como bien ha dicho el diputado Joan Giner, tiene relación con las conclusiones que se van a determinar en el último punto del orden del día, y que se refiere a los departamentos especiales de régimen cerrado.

En ellas, esta misma propuesta, este grupo parlamentario ya la propuso también en el número 10 de sus conclusiones, y considerábamos que era una necesidad la instalación de un mayor número de cámaras de vigilancia por una medida o como medida de protección de derechos fundamentales, tanto para los internos como también para los funcionarios. Y, por tanto, en consecuencia, estamos de acuerdo con el plan de instalación que se determina en la propuesta y con que sean instaladas en el plazo de conformidad a lo que manifiesta la propuesta.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada del Partit Socialista, del Grup Parlamentari Socialista, Rosa Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, nosaltres també hi votarem a favor. I serem molt breus. De fet, com també s'ha dit, aquesta proposta està inclosa en les conclusions del grup de treball dels DERT. I, per tant, entením que, un cop, doncs, aprovades aquestes conclusions i aquest document final, allò que se n'extreu, ja al departament, doncs, ho implementaran, entením, no? I, per tant, no hi veiem massa la lògica de presentar propostes de resolució, diguem-ne, separades de cada un dels punts en els quals s'ha arribat a consens.

A més a més, aquest era un punt en què tots els grups..., jo crec que vam posar sobre la taula i vam arribar a un consens total. I, per tant, no entenem massa bé per què s'ha presentat, però, evidentment, hi donarem recolzament.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada del Partit Popular Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, nosaltres, en el fons, amb el contingut de la proposta de resolució, no hi estem en contra; ara, no hi votarem a favor, votarem abstenció, malgrat que, en el seu moment, nosaltres som també dels partits que vam arribar a l'acord que hi havia una necessitat d'instal·lació d'aquestes videocàmeres, però és que resulta que la proposta de resolució és més inconcreta, més indeterminada i més genèrica que les mateixes conclusions del DERT que votarem avui, no?

I nosaltres considerem que el fet que hi hagi un acord o un consens i, de fet, una especificació més completa que la proposta de resolució..., no ens hi oposarem perquè en el fons hi coincidim, però sí que no entenem per què es presenta per duplicat aquesta proposta de resolució si existeixen unes conclusions ja aprovades.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada de la CUP, diputada Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, president. Sí, ja s'ha dit, això ja ho hem votat. No entenem gaire per què s'ha presentat; entenem que es devia presentar abans que es votessin les conclusions. Nosaltres hi donarem suport, com no pot ser d'altra manera.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el diputat de Junts pel Sí Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Bé, en definitiva, reiteraré molt del que s'ha dit. En defensa del diputat, en aquest cas, el que consta és que aquesta proposta de resolució va ser admesa a tràmit el 28 de febrer i que, per tant, les conclusions de l'informe que avui es coneixerà, que es van acordar el 6 de juny i en què, per la nostra part, hi va intervenir molt brillantment la diputada Castellví, doncs, evidentment, entenem que som coherents amb aquestes conclusions; poden ser redundants, però, en qualsevol cas, no creiem que hi hagi mala fe en la presentació, i, per tant, lògicament, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Procedim a la votació.

Vots a favor de la proposta?

Abstencions?

Vots en contra?

Òbviament, cap.

Ha quedat aprovada, per tant, la proposta de resolució que corresponia al punt de l'ordre del dia número 4.

Proposta de resolució sobre la formació específica dels funcionaris de justícia en ciberseguretat i delictes informàtics

250-00883/11

Passem al punt de l'ordre del dia que correspon a la Proposta de resolució sobre la formació específica dels funcionaris de justícia en ciberseguretat i delictes informàtics, formulada també pel Grup de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el diputat Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, doncs, ens trobem amb una proposta que, en tot cas, és una proposta que crec que és una proposta de futur, i que, per molts dubtes que pugui generar o no, és una necessitat plausible a tots els sistemes judicials d'arreu del món en pocs anys.

El cas concret que ens trobem aquí és l'aparició cada cop més freqüent de delictes informàtics on les proves necessàries a recopilar són cada cop més complexes tècnicament. Parlem dels encapsulats PNL, dels mateixos *emails*, que és la cosa més senzilla, fins a l'extracció de dades, dels sistemes operatius dels sistemes portàtils, que els mateixos jutges o els mateixos funcionaris judicials, per desconexença, sobretot, no tenen la capacitat ni el rigor d'anàlisi, o inclús descarten proves per no tenir el coneixement suficient.

Com que tot a la vida canvia, com que tot a la vida evoluciona, i, al final, el que ens trobem és que sobretot les persones que depenen d'aparells informàtics arreu de l'Estat, en realitat, es troben una barrera de coneixement forta i fan una demanda que no només la fan aquí a Catalunya, sinó a d'altres estats, que hi hagin unitats especialitzades, unitats que tinguin els coneixements per poder afrontar aquest tipus de delictes.

En aquest cas, es parla d'unitats especialitzades en temes de ciberseguretat i delictes informàtics. Probablement, en pocs anys no farà falta que hi hagin unitats, sinó que, probablement, aquest coneixement hagi de ser transversal, atès que, com que el capital social cada cop està més ficat a la xarxa, el capital social està més concentrat en les relacions de xarxes informàtiques que hi ha a la societat, la majoria de delictes es produeixen allà, i, per tant, la major càrrega de treball que tinguin els jutjats, en aquest cas, siguin càrregues, en el moment actual, amb un alt component tècnic, que en un futur no ens semblarà tant. I, per tant, el que caldria és avançar-se a una cosa que en realitat ja succeeix –no ens avancem, anem endarrerits, en aquest

sentit-, i començar a formar, diguéssim, el nostre sistema judicial, començar a preparar el sistema judicial en una realitat que, en pocs anys o si no està succeint ja, ens esclatarà a la cara.

Per tant, hi ha dues propostes molt senzilles, diguéssim. La primera són plans específics de formació als funcionaris de l'Administració de justícia. Entenem que Catalunya té competències sobre uns funcionaris i no sobre altres. En aquest cas, parlem dels jutges, en el segon cas. Però caldrà començar... Al final hi ha gent que treballa sobre aquests casos. Caldrà començar a fer formació específica, sobretot com es tracten les proves i com es tracten els termes més tècnics en delictes informàtics, aquests funcionaris. I segon, deia, l'elaboració d'unitats especialistes o especialitzades, diguéssim, en aquests delictes que en un futur puguin emanar cap a les altres entitats dels jutjats catalans.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Atès que no s'han presentat esmenes a la proposta, té la paraula la diputada de Ciutadans, María Valle, per fixar el posicionament.

María Francisca Valle Fuentes

Gràcies, president. Bueno, nosotros valoramos positivamente esta propuesta en su conjunto. Es cierto que cada vez estamos más informatizados, que cada vez hay una mayor intromisión de las redes sociales en nuestras propias vidas, y, a su vez, que las nuevas generaciones vuelcan sus vidas en las redes, sus vidas personales en las redes, con la consiguiente vulnerabilidad que ello conlleva para todos.

Por tanto, una mejor y mayor regulación es necesaria en este campo, y también es necesario que los funcionarios que se dedican en cuestión al ámbito penal, a delitos informáticos, y también los de ámbito civil, por qué no, pues, que cada vez estén mejor preparados para estar al día de las nuevas tecnologías y para afrontar el reto que va a venir, porque cada día hay mayor intromisión y mayores redes. Y, por tanto, los funcionarios que tramitarán este tipo de asuntos deben estar lo suficientemente formados, deben tener el suficiente conocimiento, y, por ello, por todo ello, votaremos a favor de esta propuesta.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada del Grup Parlamentari Socialista..., en aquest cas, el diputat.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, dir que nosaltres també fem una valoració positiva de la proposta que ens fa Catalunya Sí que es Pot. Entenem que, efectivament, el volum d'assumptes tractats als jutjats de Catalunya que tinguin relació amb delictes informàtics segurament no farà altra cosa que incrementar-se en els propers anys, i que és veritat que, malgrat l'existència, la possibilitat d'aportar prova pericial en els procediments en què sigui necessari, probablement la perícia aportada es pot trobar amb un cert grau, diguem-ne, d'incomprensió per part de les persones que després han d'aplicar el dret, no?

Per tant, ens sembla bé que s'ofereixi formació al conjunt del personal de l'Administració de justícia per tal de garantir els coneixements necessaris per afrontar casos de ciberseguretat i delictes informàtics. I encara ens sembla més bé..., i aprofito per avançar-me al que probablement en algun moment es dirà al debat, que és que aquí, en el segon punt, hi ha una mena d'esmena tècnica sobre una qüestió. Ens sembla bé que el Govern de la Generalitat plantegi al Ministeri de Justícia i al Consell General del Poder Judicial la necessitat de crear als jutjats de Catalunya unitats especialitzades en delictes informàtics, no?, per la seva complexitat, en aquest moment; deia amb optimisme el senyor Giner, en el futur no ens semblarà tan complicat.

Jo crec que, com que seguirà avançant la tècnica, sempre hi haurà algun desfament entre el que la tècnica permet i el que el coneixement general abasta, no?; però, en qualsevol cas, creiem que és necessari, per la seva complexitat, que hi hagi aquest tipus d'unitats especialitzades, que no haurien de ser només per raó de la formació, sinó probablement també per raó dels recursos materials i personals a la seva disposició, com ho afirmariem també, per exemple, de les unitats especialitzades en delictes economicofinancers, que necessiten personal de suport i recursos extra pel volum i la complexitat tècnica d'allò que han d'analitzar.

Per tant, nosaltres hi votarem favorablement.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, a nosaltres aquesta proposta ens sembla bona; de fet, la recolzarem. Nosaltres creiem que sempre que s'ofereixi i que es fomenti la formació al personal de Justícia és una bona iniciativa. També és una realitat que el delicte acostuma a anar sempre un pas endavant de quan arriba la justícia, no?, i tot el que sigui formació i reforç i anticipació a allò que no és un panorama de futur, sinó de present, que són els delictes de caràcter informàtic, doncs, tinguin el suport, també, professional i el coneixement per part dels funcionaris.

Respecte de l'esmena tècnica, nosaltres creiem que és bo que es coordinin les administracions, no? I, de fet, per això vam criticar tantíssim el senyor Mundó quan va rebutjar les places que el Ministeri de Justícia oferia aquí, a Catalunya, amb la qual cosa nosaltres sí que creiem que és bo que hi hagi aquesta coordinació, que el conseller, doncs, comunicui al ministeri quines són les necessitats que a Catalunya tenim a nivell justícia i que, després, s'intenti coordinar allò que és possible implementar i allò que no ho és, amb compromisos de futur, amb la qual cosa donarem recolzament a aquesta proposta.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada de la CUP, Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Moltes gràcies, president. Nosaltres també hi votarem a favor. De fet, esperem que una mesura com aquesta pugui servir també de cara al procés referendari que ha de viure aquest país, i, per tant, que pugui ser d'ajuda en el control de tots aquells recursos i institucions que el Govern de la Generalitat necessitarà per tirar-lo endavant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el diputat de Junts pel Sí Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Sí; moltes gràcies, senyor president. Bé, nosaltres fem la mateixa valoració que la resta dels grups. Entenem que la proposta de resolució és encertada, en tant que aborda un tema d'actualitat i que té una presència real en l'àmbit de la gestió, en aquest cas, de la gestió pública de la delinqüència associada amb els crims informàtics o la delinqüència informàtica.

En aquest sentit, ja és una preocupació del departament abordar aquest aspecte. Ja des dels centres d'estudis jurídics i formació especialitzada ja hi ha una previsió, al segon semestre del 2017, per fer programes especialitzats adreçats al personal, de la mateixa manera que es fa una sessió anual per a jutges i magistrats al Fòrum Penal i una altra adreçada a fiscals. La intensificació de la formació en aquest àmbit no ha de ser sobrer, i, per tant, entenem que aquesta proposta de resolució va en aquesta línia i hi votarem favorablement.

El que ens ha explicat la senyora Esperanza García..., lògicament que cal coordinar-se quan es tracta d'una qüestió competencial. A dia d'avui, la definició de la demarcació de la planta judicial encara rau competencialment, fins a l'1 d'octubre, al Ministerio de Justicia, també al Consell General del Poder Judicial, i, per tant, el lògic a dia d'avui, doncs, per un mer respecte institucional, és seguir pels canals habituals.

Una altra cosa són els procediments de contractació als quals vostè ha fet al·lusió abans. Sap que l'objectiu del departament, com així ho va explicitar, era fer concursos d'oposició que fessin que s'assumissin les places, i que, per tant, es fidelitzés el personal en l'àmbit de l'Administració de justícia de Catalunya, davant de la simple oposició que cal fer ja moltes vegades, és que s'invertien molts recursos en formació que, en definitiva, no revertien en el territori ni en l'Administració que havia fet la inversió.

Per la resta, amb aquesta esmena tècnica que entenc que s'incorpora al text i que, com bé ens ha il·lustrat la lletrada, com sempre de manera molt brillant, ens ha fet veure que no era possible fer una transacció en tant que hauria existit una esmena, i ens ha fet veure que havíem de canalitzar-ho per aquest procediment, del qual brillantment també s'ha adonat el senyor Pedret, que en aquest tema és un as. Doncs, lògicament, hi insisteixo, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Procedim a la votació de la proposta, amb la incorporació de l'esmena transaccional de caire tècnic, que no cal que llegeixi perquè vostès ja la coneixen.

Per tant, vots a favor de la proposta?

Per tant, hi ha unanimitat i queda, la proposta, aprovada.

Informe del Grup de Treball sobre el Règim d'Aïllament dels Departaments Especials de Règim Tancat

266-00002/11

El darrer punt de l'ordre del dia és el punt sisè, i és l'informe del Grup de Treball sobre el Règim d'Aïllament dels Departaments Especials de Règim Tancat. I té la paraula la diputada de Ciutadans, la senyora María Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente.

(Pausa.)

El president

Cinc minuts per presentar les conclusions.

Carmina Castellví i Vallverdú

Moltes gràcies, president. Abans de tot, donar les gràcies als meus companys que han participat en aquest grup de treball. Des del primer dia em vaig proposar que les conclusions que sortissin d'aquest grup de treball fossin al més consensuades possible, com així ha estat, i, per això, agrair la generositat de tots els membres per aconseguir l'objectiu comú, que era la millora, si s'esqueia, de les condicions de vida dels interns dels Departaments Especials de Règim Tancat.

Crec que ha estat un grup de treball pioner als parlaments moderns, amb una gran quantitat i qualitat de ponents. Han estat vuit sessions, on han participat des dels relators de les Nacions Unides fins a metges, juristes, l'Administració, sindicats, exinterns i interns actualment en centres penitenciaris.

El grup de treball parlamentari sobre els Departaments Especials de Règim Tancat es va fixar en les condicions de vida i tractament amb què es desenvolupa el primer grau a Catalunya, amb l'objectiu de comprendre el seu funcionament, identificar-ne les febleses i elaborar propostes de millora. El tractament penitenciari és la columna vertebral a l'entorn de la qual gira la pena privativa de llibertat, perquè és a través d'aquest tractament que l'intern ha d'adquirir les habilitats necessàries per aprendre a viure en societat de forma normativa, entenent que la política penitenciària d'un estat social i democràtic de dret ha d'estar teleològicament orientada a la reeducació i reinserció de les persones condemnades.

En aquest sentit, les penes privatives de llibertat susciten evidents contradiccions de caràcter axiològic, atès que l'empresonament no sembla el millor context des del qual preparar el retorn a la vida en comunitat. Tanmateix, mentre no siguem capaços de dotar-nos d'un sistema alternatiu que resulti útil per assolir l'objectiu de la reinserció, al mateix temps que garanteixi la prevenció especial i prevenció general, tenim l'obligació d'intentar millorar la realitat concreta que ens pertoca gestionar.

Des d'aquesta premissa, la presó es presenta com un mal inevitable que existeix en tots els ordenaments jurídics del nostre entorn, i, intentant fer una mirada prospectiva, no sembla que pugui ser substituïda en el curt termini per una mesura de naturalesa diferent que, de forma proporcionada i evitant els mals inherents de la privació de llibertat, resulti igualment eficaç. I, mentre això no canviï, hem de trobar la manera de fer més útil i al menys lesiva possible la pena privativa de llibertat.

I presentem en aquest acte les conclusions aprovades pel grup de treball. El Grup de Treball sobre el Règim d'Aïllament dels Departaments Especials de Règim Tancat manifesta la necessitat de:

«a. Augmentar la intervenció als departaments de règim tancat amb un mínim de vuit hores de tractament setmanal, individual o en grup, prenent en consideració les circumstàncies singulars de cada intern, a fi de reduir al màxim possible l'estada en primer grau de tractament, tot garantint la intervenció multidisciplinària en atenció individualitzada a les persones, per tal de prestar una assistència completa i integral als interns, de manera que es redueixin les possibilitats d'inadaptació al règim ordinari.

»b. Ampliar el programa i les hores d'activitat fora de la cella i garantir els recursos suficients per a aplicar els programes de tractament, la qual cosa inclou recursos humans, recursos formatius i recursos materials. Assegurar que tots els interns puguin estar un mínim de sis hores diàries fora de la cella.

»c. Intensificar l'atenció mèdica i psiquiàtrica dels interns durant l'estada en primer grau de tractament i garantir que cap intern no és classificat en primer grau si l'informe psiquiàtric, que el psiquiatra del centre penitenciari fa arribar a la junta de tractament, ho desaconsella.

»d. Reduir el termini de revisió del grau de classificació en règim tancat dels sis mesos actuals als tres mesos, com a màxim, i revisar el règim de la modalitat de vida, articles 93 i 94 del Reglament penitenciari, cada sis setmanes, com a màxim.

»e. Millorar el pla d'acollida en règim ordinari perquè, quan l'intern progressi del primer grau al segon grau, s'adapti al nou model de vida i s'eviti el retorn al primer grau, tot potenciant l'aplicació de l'article 100.2 del Reglament penitenciari o altres mesures amb la mateixa finalitat. Així mateix, intensificar el seguiment dels interns quan s'acosta el final de la condemna, per a evitar que accedeixin a la llibertat des del primer grau de tractament.

»f. Treballar el sistema motivacional per a aconseguir que els interns participin en les activitats i no renunciïn a hores de pati.

»g. Desenvolupar un model d'intervenció especialitzada en funció del perfil de l'intern –joves, dones, interns amb problemes de salut mental, interns amb discapacitats, etcètera– que eviti classificar en primer grau de tractament dones gestants i persones amb patologies mentals greus.

»h. Garantir que tots els departaments especials de règim tancat són dotats de les càmeres de videovigilància amb so necessàries per a la preservació de la intimitat dels interns, i potenciar la transparència per tal de protegir els funcionaris davant de les denúncies falses i els interns davant de les eventuais vulneracions dels drets humans.

»i. Dotar de formació especialitzada els professionals dels departaments especials de règim tancat, especialment de formació en tècniques de prevenció, mediació i resolució de conflictes.

»j. Impulsar les mesures necessàries per a anar cap a un sistema penitenciari amb més règim obert i menys règim tancat, en què es garanteixi que el règim tancat té un caràcter excepcional. Desenvolupar protocols d'intervenció en règim ordinari per a prevenir l'aplicació del règim tancat.

»k. Formar els professionals dels departaments especials de règim tancat, inclòs el personal sanitari, en el coneixement del protocol d'Istanbul i de les regles Mandela, per tal que els treballadors del sistema tinguin coneixement de les normes internacionals de referència en l'àmbit de la protecció dels drets humans.

»l. Millorar la definició dels criteris d'aplicació del règim tancat i la motivació de les resolucions de classificació en primer grau del tractament, en especial en els casos en què la decisió s'adopta en desacord amb els equips d'observació i tractament.

»m. Obrir una línia de treball amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per a garantir que els mecanismes de control i seguiment judicial dels departaments especials de règim tancat són efectius.

»n. Establir un sistema de control específic dins la Direcció General de Serveis Penitenciaris, concretament dins la Sub-direcció General competent en Rehabilitació, per a identificar els casos en què es pot cronificar l'estada en primer grau o es produeix una reiteració d'ingressos per un mateix intern, i fer-ne un seguiment. En aquests casos, cal revisar les accions de tractament que es fan sobre aquestes persones, a fi d'evitar la reincidència.

»o. Garantir que els jutges de vigilància penitenciària i les institucions que tenen legalment reconeguda la funció de protecció dels drets humans poden accedir sense limitacions als centres penitenciaris, especialment als departaments especials de règim tancat. Així mateix, garantir que els interns gaudeixen d'un sistema de recursos i control judicial efectiu, que inclou necessàriament l'assistència lletrada.

»p. Preveure protocols de mediació als centres penitenciaris per a prevenir i gestionar els conflictes des d'una lògica de no-violència.

»q. Garantir que sempre que es practica una immobilització en un departament especial de règim tancat es comunica al jutjat de vigilància penitenciària, amb la documentació pertinent i la justificació escrita de com s'ha practicat el protocol d'immobilització. La Direcció General de Serveis Penitenciaris ha de custodiar el suport audiovisual durant sis mesos.

»r. Justificar la suspensió o la limitació de les comunicacions d'interns en primer grau per a evitar sancions encobertes, i remetre-les al jutjat de vigilància penitenciària. En cas de comunicacions amb familiars i amics, de tipus oral, familiar, íntima i de convivència, respectar la freqüència que marca el Reglament penitenciari, i establir una freqüència il·limitada per a les comunicacions escrites.

»s. Assegurar que, quan l'intern disposa de lletrat particular en l'expedient penitenciari, el centre notifica puntualment al lletrat designat totes les resolucions que afecten l'intern i els seus drets.

»t. Dotar de manera immediata els centres penitenciaris amb els mòduls psiquiàtrics necessaris per a poder atendre adequadament els interns amb patologies mentals, en lloc d'aplicar-los l'aïllament: u, posar en funcionament de manera immediata els mòduls psiquiàtrics ja construïts en centres penitenciaris però que es troben tancats, per a poder atendre adequadament els interns amb patologies mentals, en lloc d'aplicar-los l'aïllament. I dos», i per acabar, «el Grup de Treball sobre el Règim

Aïllat dels Departaments Especials de Règim Tancat trasllada a la Comissió de Justícia la necessitat que visite un cop l'any els centres penitenciaris de Catalunya per a avaluar si es compleixen les presents conclusions, i que citi també un cop l'any el responsable dels departaments especials de règim tancat del sistema penitenciar de Catalunya, perquè es pose l'estat del compliment d'aquestes conclusions.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, ara sí, la diputada de Ciutadans, senyora Francisca Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente. Bueno, nosotros aprovecharemos este tiempo, más que otra cosa, para dar una explicación de las conclusiones que presentamos en este grupo de trabajo.

Nosotros sacamos dos tipos de conclusiones de este grupo de trabajo. En primer lugar, que los departamentos especiales de régimen cerrado son necesarios dentro de las prisiones, y que, por tanto, deben continuar manteniéndose. Y, por otra parte, entendimos que los departamentos especiales de régimen cerrado deben mejorarse, en cuanto a las condiciones de vida de los internos que ingresan, con un doble objetivo. El primer objetivo es que no exista ningún tipo de duda sobre el respeto a sus derechos de integridad y de dignidad que, como personas, tienen. Y, por otra parte, que se reinserten de nuevo en lo que es el régimen ordinario y, de ahí, se puedan volver a reinsertar en la sociedad.

Y si decimos que estos departamentos son necesarios es porque en estos departamentos debemos tener en cuenta que solo ingresan aquellos presos que son extremadamente peligrosos o manifiestamente inadaptados, según establece la Ley orgánica general penitenciaria, el Reglamento penitenciario. Y quien califica a los internos es una junta de tratamiento que está formada, y no debemos olvidarlo, por personas suficientemente cualificadas para determinar qué internos deben ingresar en este tipo de departamentos.

Por tanto, y partiendo de esa base, y tras un grupo de trabajo que ha sido intenso, que ha sido, la verdad, laborioso, que ha sido didáctico y donde hemos oído muchas comparecencias –comparecencias de psiquiatras, jueces de vigilancia penitenciaria, expertos en derecho penitenciario y demás–, el caso es que ninguno de estos comparecientes pudo contestar con una cierta solvencia a la pregunta que esta diputada les hacía a todos y cada uno de ellos, y que era cuál era la alternativa viable a la situación de los internos que entran dentro de los departamentos especiales de régimen cerrado.

Y, por lo tanto, si no hay una alternativa viable, ¿qué hacemos con estos presos, que son extremadamente peligrosos o manifiestamente inadaptados? Porque, sean cuales sean los actos que estas personas lleven a cabo dentro de prisión, si ponen en peligro la vida o la integridad de otros presos, ¿qué hacemos con ellos? ¿Los mantenemos en los módulos junto a los demás, con el consiguiente riesgo que ello conlleva?

Nosotros hemos querido ser responsables y actuar en consonancia con la realidad que hay hoy en día, y que estos presos tienen que tener un régimen especial. Ahora bien, también es cierto que, dentro de ese régimen, tiene que estar limitado estrictamente y que deben tener unas condiciones de vida dignas, donde ni se vulneren sus derechos fundamentales..., y que, además, se realice un tratamiento vigilado y constante, con el objetivo, como he dicho antes, de reinsertarlos en el régimen ordinario y, de ahí, que vuelvan a vivir en sociedad.

Y, en este sentido, entendemos que hemos conseguido, con el trabajo de este grupo, consensuar la mayor parte de las propuestas. En concreto, en nuestro caso, de doce propuestas que propusimos en nuestro escrito de conclusiones, se han inclui-

do ocho de ellas. Nos habría gustado, la verdad, que hubiesen sido incluidas todas, porque pensamos que habría sido más completo. Pero, en concreto, dos de ellas básicamente ya constaban en las leyes vigentes y, por tanto, tampoco tienen mayor importancia. Pero, otras dos, en una no se aceptó porque incluía la palabra «autolisis» –o suicidio–, y otra pretendía un consenso entre los facultativos y la Administración respecto a la duración máxima de estancia en el DERT, y tampoco fue aceptada.

No tiene tampoco, como decimos, mayor importancia, puesto que la esencia de nuestros objetivos ha sido recogida en este documento de conclusiones y se han logrado muchas mejoras, que, como ya ha leído la relatora, no voy a volver a repetir para no dilatarlo, pero, en concreto: un mayor número de actividades para estos internos; más supervisión de facultativos sobre su estado físico y psicológico; se ha conseguido más tratamiento psicológico, más cámaras de vigilancia; se ha conseguido más formación para los funcionarios, para que puedan atender y tengan suficiente conocimiento sobre el Protocolo de Estambul y las reglas Mandela. Y se ha conseguido, por poner otro ejemplo más entre todos las que ha leído la relatora, que no se aplique este estricto régimen a personas vulnerables, como pueden ser mujeres gestantes.

Merece también una explicación, por otra parte, en cuanto a las votaciones que hicimos sobre las conclusiones de Catalunya Sí que es Pot, porque contenía dos puntos fundamentales en sus conclusiones. El primero de ellos era erradicar este régimen, y no tenemos, como hemos dicho antes, una alternativa viable; por tanto, no podíamos darle soporte.

Y la segunda, donde estaban desarrollados muchos puntos, que, por cierto, muchos de ellos ya vienen contenidos en el documento, y no tendría sentido que nosotros hubiésemos votado que sí por una parte y que no por otra, tiene sentido nuestro voto negativo. Y tiene sentido porque la segunda propuesta que se hacía, de Catalunya Sí que es Pot, condicionó con su redactado a la primera conclusión. Y, por tanto, no pudimos, únicamente por esta razón, dar apoyo a muchas de sus propuestas, que, como digo, están contenidas dentro del documento y que les dimos apoyo por otra parte. Pero, al estar condicionado a la erradicación, sin tener una alternativa viable, no pudimos darle este apoyo.

Y, respecto a las presentadas por la CUP, pues, lo cierto... –CUP - Crida Constituent, por cierto–, bueno, salvo aquellas dos o tres propuestas de erradicación de los DERT de forma inmediata, y, repito, sin tener alternativa viable, a las cuales, evidentemente, por coherencia, no pudimos dar apoyo, el resto fueron transaccionadas y han sido incluidas, y, por tanto, consideramos que también son enriquecedoras en el documento.

Por último, no quiero acabar esta exposición sin agradecer tanto a todos los grupos que han elaborado este documento, que hemos sido todos, su buena predisposición para poder concluirlo; agradecer a la gestora, también, al letrado que nos ha ayudado, y en especial a la relatora, que con su buen talante de negociación y su persistencia para poder conseguir este texto de conclusiones del que consideramos que podemos encontrarnos todos satisfechos, porque tiene un objetivo común, que ella misma ha dicho, y que, en definitiva, es el de mejorar las condiciones de vida de los internos de los departamentos especiales de régimen cerrado.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la diputada del Partit dels Socialistes, Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, destacar i agrair les diferents intervencions i compareixences que s'han portat a terme en aquest grup de treball. Han estat, totes elles, de gran qualitat i ens han aportat prou informació, crec, per fer

un treball rigorós en aquest grup. Agrair també el tarannà i la voluntat d'arribar a consensos dels diferents grups, i en especial de la relatora, i, per descomptat, de la gestora i del lletrat també, que ens han demostrat que en un tema tan sensible com aquest hi ha molts punts en els quals finalment podem confluïr.

Un dels punts en els quals vam confluïr va ser la premissa que les persones que, per resolució judicial, han estat privades d'un dret fonamental com és la llibertat no han estat privades de cap altre dret. Per tant, si això és així, entenem que l'Administració de justícia ha de ser garant que es respectin els drets fonamentals en els centres penitenciaris.

Un altre dels punts en els quals també tots hem estat d'acord i tots estem d'acord és que la finalitat de la pena no és altra que la rehabilitació del ciutadà i de la ciutadana, i la seva reinserció social, i, per tant, un altre dels punts en què l'Administració ha d'esmerçar tots els esforços possibles i tots els recursos possibles és perquè aquests ciutadans i ciutadanes que en algun moment s'han vist privats de llibertat tinguin l'oportunitat de reincorporar-se amb plenitud de drets i, sobretot, d'oportunitats a la societat. I, per tant, entenem que, a aquest efecte, el règim de vida en els règims penitenciaris haurà d'anar encaminat, precisament, a aquest propòsit de reinserció.

No podem obviar, i això ho han constatat diferents compareixents, que les relacions que s'estableixen dins dels centres penitenciaris no són fàcils, ni les que es produeixen entre els interns ni les d'aquests amb els treballadors i treballadores. Podem entendre que en el dia a dia d'aquestes relacions es produeixin fets que comportin la necessitat d'adoptar mesures extraordinàries. Definir la necessitat, l'abast i la durada d'aquestes mesures correspondrà a l'Administració, que haurà de regir-se, en tot cas, per la legislació, la normativa vigent.

En el cas de Catalunya, l'Administració de justícia, a tenor d'allò que recull l'Estatut d'autonomia de Catalunya, tindrà la capacitat de regular aquells extrems que serveixin per adaptar la normativa vigent a la realitat social de Catalunya. I, per tant, aquest creiem que és un tema important en el que sí que podem incidir per tal que aquestes persones a les quals se'ls aplica un determinat règim de vida puguin tenir unes condicions, diguem-ne, millors perquè, finalment, es pugui acomplir l'objectiu de la pena, que ha de ser la reinserció.

Som coneixedors, perquè així ens ho han manifestat els membres del Departament de Justícia que han comparegut, que el departament treballa en un nou protocol a fi de redefinir la intervenció als DERT. Valorem positivament el pas que això suposa, tot i que esperem que el departament tingui en consideració les conclusions a les quals arribarà aquest grup de treball, a què, de fet, ha arribat aquest grup de treball, i que abans la relatora s'hi ha referit, que han estat el producte de les aportacions expertes dels compareixents que han participat en aquest grup de treball.

Breument, en el nostre cas, vam presentar un total de dotze conclusions, les quals, pràcticament totes, han estat recollides. I, per tant, valorem positivament, doncs, el treball que s'ha fet i, com deia abans, la confluència de plantejaments respecte a aquest tema amb pràcticament tots els grups.

La primera de la qual parlàvem era incidir de manera especial en el règim de vida ordinari de les persones internes per tal que, a través de la prevenció i per evitar les situacions que es puguin produir, doncs, això comporti l'aplicació del règim de vida tancat. Això, sens dubte, significa incrementar recursos per als programes de tractament per al conjunt d'interns i internes, recursos humans, recursos formatius i recursos materials.

També demanàvem la formació dels treballadors i treballadores dels centres penitenciaris en gestió de conflictes; enteníem que una major formació en aquest tema podria portar també a evitar que aquests conflictes es radicalitzessin i, per tant, comportessin acabar amb l'intern o interna en aquests règims tancats.

La instal·lació de càmeres de seguretat, ja ho hem dit abans –aquí s’ha aprovat aquesta proposta de resolució–, era un tema en què tots hi havíem incidit i que, a més a més, demanaven tant els interns com també els treballadors i treballadores dels centres penitenciaris, en tant que això els garantia una seguretat als uns i als altres respecte del desenvolupament de, bé, les conductes que en aquests espais es produeixen.

Per un altre costat, reforçar els protocols per detectar les malalties mentals en els interns i internes dels centres penitenciaris. Això és un tema que realment ens preocupa, ens preocupava i ens preocupa, a tenor de totes les intervencions que van venir dels compareixents, en les quals es manifestava que realment un gran nombre de persones internes a les presons, a part, diguem-ne, de tenir un biaix de classe social o de situació econòmica evident, també tenien uns problemes de malaltia mental important, i, per tant, entenem que aquí s’havien de reforçar els protocols de manera important.

Per un altre costat, demanàvem també mesures alternatives al DERT. I abans la diputada de Ciutadans ho deia; és cert que no hi ha hagut cap compareixent que ens determinés o ens parlés d’una manera clara d’altres mesures alternatives a aquest règim de vida tancat, però el que finalment nosaltres entenem que hauria de ser residual i que hauria de ser, diguem-ne, l’últim recurs al qual es pogués arribar, no? Però, tot i així, encara que cap dels compareixents ens hagi dit clarament quines són aquestes mesures alternatives, no vol dir que no seguim avançant en la possibilitat de trobar-les.

Un altre punt que entenem que era important i que no ha quedat del tot reflectit de la manera que volíem nosaltres era un major control judicial als DERT. Entenem que els jutges de vigilància penitenciària haurien de tenir un control més exhaustiu dels interns i les internes que acaben en aquests departaments. I, a més a més, que veiem totalment necessari un protocol de col·laboració entre els jutges de vigilància penitenciària i els d’instrucció, perquè aquelles situacions de maltractament que els primers puguin detectar tinguin conseqüències penals per a qui els ha comès.

Un segon tema que també entenem important era la limitació del temps efectiu d’estada dels sancionats. Sí que és veritat que no és el mateix, tot i que sí que hi ha compareixents que han dit que ve a ser el mateix, el tema de les sancions que el tema del règim tancat. Entenem, nosaltres, i entenem totalment necessari que no siguin més de catorze dies de manera estricta el temps en què els interns i les internes que estiguin sancionats puguin passar en els departaments especials, i entenem que aquesta norma s’ha de complir de manera estricta i que no hi pot haver cap mecanisme per saltar-se aquest límit, com, per exemple, i alguns ens han dit això, alguns dels compareixents, és, diguem-ne, treure’l el dia quinze i el setze tornar a ingressar l’intern o la interna en els DERT, no? Per tant, entenem que aquest era un límit que no s’hauria de trencar.

La periodicitat de la revisió de l’estada dels interns i d’internes en tercer grau, entenem que no podria ser superior a tres mesos. La sortida dels DERT i el règim tancat i acabament de condemna..., també en parlàvem, és a dir, entenem que no és bo i que no pot ser de cap manera que una persona que ha estat en aquest aïllament, en aquesta situació d’aïllament, quan s’acaba la seva condemna, surti immediatament al carrer, perquè això li pot comportar, doncs, una sèrie de problemes importants i, per tant, això no es podria produir.

Un seguiment específic, pel que fa al Departament de Justícia, també d’aquests departaments de règim tancat. Sabem que això es produeix, però creiem que s’ha d’incrementar aquest seguiment que es fa en tots els departaments de règim tancat de tots els centres penitenciaris.

I un punt important, que era la compareixença anual al Parlament del responsables penitenciaris del departament per donar comptes de la situació dels DERT i dels departaments especials en els centres penitenciaris de Catalunya. Hem acon-

seguit, amb aquest grup de treball, posar el focus sobre aquests departaments especials, que, per definició, diguem-ne, no acostumen a tenir gaire llum, no? I nosaltres hi hem aconseguit posar el focus. I això no hauria de passar, no hauria de passar en el temps, un cop acabat aquest grup de treball. I per això creiem que és important que compareguin els responsables penitenciaris i ens expliquin anualment els casos que s'han produït, quin ha sigut el desenvolupament... I creiem que això pot ser positiu.

I, finalment, acabàvem amb una reflexió, i és que les presons són la resposta de la societat a la transgressió de la norma. De ben segur que la societat del segle XXI hauria de trobar mesures menys lesives per resoldre els conflictes socials. L'abolició, ara per ara, sembla utòpica, però les utopies són necessàries si volem trencar amb dinàmiques que es retroalimenten indefinidament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el diputat de Catalunya Sí que es Pot Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, començar dient que, abans, en aquesta comissió, el secretari general de Justícia ha dit que, si han d'escollir entre l'estètica i l'ètica, sempre escollirien l'ètica. Jo crec que ara ens trobem tot el contrari: entre l'ètica i l'estètica, hem escollit l'estètica.

I l'estètica, per què? Perquè, realment, els compareixents que han anat passant per aquest grup de treball durant tot aquest temps –parlo de psicòlegs, parlo d'entitats de drets humans, parlo de relators de Nacions Unides, parlo de dret internacional– han posat uns elements sobre la taula, en què..., inclús normes, com les normes Mandela, diguéssim, mostren que s'incompleixen sistemàticament als departaments de règim tancat a Catalunya.

Que nosaltres som un grup de treball pioner, que hi estic d'acord, com ha dit la diputada Castellví, pioner, que comencem a treballar això i que, al final, la conclusió d'aquest grup no sigui ni respectada en normativa internacional, doncs, a mi em recorda molt la crítica que sovint es fa des del carrer, que la política, molt bla, bla, bla, però poc fer, i que és la sensació que ens emportem nosaltres en aquest grup de treball, on, al final, estèticament hem quedat molt bé, però no hem qüestionat el model en cap moment i no hem arribat, inclús, al moll de l'os, que és que Catalunya tingui un sistema penitenciar que compleixi els drets humans i compleixi el dret internacional en el seu espai penitenciar.

Això tan senzill i tan tendre és una de les conclusions magres que traïem d'aquest grup de treball. I dèiem..., amb exemples molt concrets i molt clars, que no s'ha volgut parlar de sancions i de règim tancat, s'ha volgut separar aquest concepte; aquí és el principi del pecat, en realitat. I, al final, el que ens trobem és que els interns poden seguir sancionats més de catorze dies, com passa ara, i ho podran seguir sent. I es seguirà utilitzant a les presons el càstig i la sanció perquè aquests interns passin molt de temps allà dintre. Interns que no només és que siguin extremadament violents i perillosos, i que siguin uns grans inadaptats, i que molts cops arrossegueu patologies psicològiques i inclús de context que es generen allà dintre, i, per tant, al final, el que trobem és que el DERT seguirà sent –o les zones d'aïllament; nosaltres no volem superar aquest concepte– un calaix de sastre on posar tots aquests problemes que el sistema penitenciar català no pot resoldre.

I és que, al final les conclusions d'aquesta comissió això no ho aborden. Sí que és veritat que es produeixen certes millores en els règims de vida –article 94–, a Catalunya, però realment, al final, el moll..., el que..., podríem provocar un avenç, que hi ha exemples a la resta d'Europa, que abans alguns diputats deien que no hi havia una alternativa clara, diguéssim, al departament de règim tancat. Sí que n'hi han; hi han experiments al llarg del món; hi han mòduls especials o mòduls a part per tractar,

per exemple, casos d'alta violència; hi han mòduls psiquiàtrics a totes les presons, que provoquen que la gent amb patologies psiquiàtriques no hagi d'anar als departaments de règim tancat.

Això són alternatives; això és fer dels departaments de règim tancat una anècdota, quan realment tens tot això a darrere, i quan realment les conclusions d'aquest grup de treball haurien d'haver anat bàsicament per provar o per construir aquests nous mòduls, diguéssim, perquè hi hagin mòduls psiquiàtrics arreu, i perquè el DERT, en qüestió d'anys, fos una anècdota del passat, una anècdota del blanc i negre, una herència que no hem acceptat d'un sistema penitenciari en blanc i negre.

Després, en tots aquests canvis que es produeixen, que, a part, són canvis que poden tenir bona fe, diguéssim, eh?, aquestes millores, tenim dubtes amb el tema de la credibilitat. La credibilitat és un concepte que, davant d'una normativa, és quina garantia de compliment hi ha d'aquesta normativa. La mateixa auditoria que ha realitzat el mateix Govern reconeix que no es compleixen ni les circulars vigents des del 2001 en els departaments de règim tancat i d'aïllament. Per tant, quina garantia tenim ara que es compliran els canvis que aplicarem en un futur en aquests departaments de règim tancat? Com farem complir la normativa? Tampoc es parla sobre això. Per tant, crec que tornem a tirar de l'estètica i no de l'ètica, i més quan juguem amb la vida de les persones. No obtenir garanties reals de compliment de la normativa allà dintre és jugar amb la vida de moltes persones i és jugar amb el qüestionament del sistema penitenciari català.

I, al final, un dels últims elements que comentàvem en les nostres conclusions és: no hi ha cap millora real en transparència. El problema d'aïllament, el problema del règim tancat, com deien molts dels compareixents que han passat per aquí, inclús alguns que tenen vinculació amb partits del Govern, el que acabaven dient és que, invisibilitzar-se, la foscor, no veure és el que provoca que hi hagi llibertat per saltar-se la normativa, i és el que provoca que, al final, sigui un punt negre, diguéssim, en els drets humans a Catalunya. Per tant, estètica i no ètica.

Podem valorar els petits avenços estèrils que s'han fet en els departaments de règim tancat, però, al final, no qüestionem el model, no fem una anàlisi de context; seguim amb la presó del segle XX a l'Estat espanyol, ara que volem fer alguna cosa nova, no? Doncs, no; doncs, resulta que no, que seguim amb la presó del segle XX a l'Estat espanyol. I realment no avancem o no hem sigut valents, i això és una cosa que a la política és important: no mentir, no robar i no ser covard. I crec que aquí hem pecat una mica de covards i juguem amb la vida de la gent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, nosaltres creiem que el resultat dels treballs d'aquest grup són molt positius, la veritat. Primer, jo crec que, inicialment, aquest grup es va iniciar amb unes expectatives de creació sobre unes premisses que no eren reals, que eren falses, que eren que hi havia una extensió injustificada del règim de primer grau; que hi havia una pràctica habitual per part d'una part del funcionariat del sistema penitenciari que, si no estava, diguem-ne, inclòs en possibles delictes de tortura, quasi s'hi apropiaven.

I, tot això, s'ha demostrat durant tot aquest grup de treball que no és així; que és evident que aquest règim ha de tenir un control específic, perquè és un règim molt més restrictiu que el règim de vida ordinària en el sistema penitenciari. I jo crec que, amb les aportacions de tots els experts que han vingut al grup de treball i juntament amb..., jo crec que, fins i tot les transaccionals, a vegades, a què hem arribat de les propostes de conclusions de cadascun dels grups a coses que es podien millorar i que eren viables han sigut incloses en aquest informe. I jo crec que, en aquest sentit,

al final, home, es poden fer discursos de tota mena, tot és legítim de defensar a política, sempre que es faci amb respecte, i, vaja, amb respecte no només a l'adversari polític, sinó fins i tot a les regles bàsiques de la democràcia; però dir que es juga amb la vida de la gent crec que és poc responsable.

Jo crec que aquest informe, amb aquestes conclusions on pràcticament venen recollides, si no totes, gairebé totes..., com a mínim del nostre grup parlamentari crec que estan absolutament totes les propostes que vam formular recollides en aquest informe, és la prova evident que, vaja, entre la utopia i la distopia i la garantia i el seny, el que ha prevalgut aquí ha sigut la garantia i el seny.

Evidentment, els interns no han de patir..., no han de veure malmesa la seva vida dintre del compliment de la pena a un centre penitenciari i tenir una pena accessòria, que és invisible però que llastra la seva vida, no? I jo crec que, amb aquestes conclusions, s'ha millorat moltíssim, doncs, el fet que, òbviament, si és un règim restrictiu, el de primer grau, doncs, revisar amb més periodicitat el grau, jo crec que és una cosa que és positiva i que estableix més garanties per als interns que estiguin en aquest grau.

Fer els informes psiquiàtrics..., perquè, a més, és una incidència detectada des de fa molts anys, doncs, que les incidències de tipus psiquiàtric amb els interns són comunes. A vegades venen amb antecedents previs, a vegades no, a vegades sorgeixen dins del compliment de la pena. Jo crec que és bo que es facin, doncs, informes d'entrada i de sortida d'aquest règim, que s'asseguri la comunicació i que, al final, es posin tots els elements necessaris que facin que el compliment de la pena, al final, serveixi per al que ha de servir, no?, i per al que ens marca el nostre ordenament –i crec que és un dels ordenaments més progressistes, en termes penitenciaris, de tot el nostre entorn–, que és la reinserció, no?, la final reinserció de l'intern a la vida en llibertat un cop l'obté.

I crec que tot això s'ha aconseguit, i ara s'ha de veure si totes aquestes conclusions i tots aquests punts, que són més de vint, doncs, hi ha voluntat viable, o viable l'aplicació, es veuen i si es compleixen. Perquè, malgrat que, evidentment, res és perfecte, el sistema funciona. El règim del primer grau és extremadament excepcional dintre del total de la població reclusa i, al final, les dades de reincidència ens demostren que tenim un sistema segurament amb algunes coses millorables però que, en definitiva, funciona.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la diputada de la CUP, Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, posar de manifest que tenir un grup de treball que faci una anàlisi dels departaments especials de règim tancat és una bona notícia per a aquest Parlament. Em sembla que és una iniciativa pionera arreu d'Europa i que, per tant, una vegada més, posa aquest Parlament a l'alçada del que hauria de ser una institució democràtica d'aquest tipus, que és treballar per a la garantia de drets i analitzar a fons com estan tots els racons del sistema públic, també aquells més foscos, com són els departaments de règim tancat. I, per tant, d'entrada, una felicitació col·lectiva per haver fet això possible.

La CUP, des de l'inici, va apostar perquè aquest espai de treball fos un espai des d'on es poguessin fer polítiques públiques valentes; des d'on, des de la lògica del consens però també des de la lògica de la garantia de drets, es pogués fer un pas endavant en matèria de drets humans i poguéssim ser exemple de garanties democràtiques. S'han fet alguns avenços importants: augment d'hores, tant de tractament com de pati; augment de mecanismes de control –s'han dit, eh?–, amb relació a les garanties de salut mental de les persones que puguin ser classificades en primer grau, amb relació a l'assistència lletrada, etcètera. Són millores que nosaltres celebrem, que nosaltres hem treballat perquè siguin viables.

Tot i això, ho hem dit moltíssimes vegades i ho repetirem, per a nosaltres això no és suficient. Per a nosaltres això no és una política valenta en matèria penitenciària; és millorar una mica un àmbit, que és el primer grau i l'aïllament, que nosaltres pensem que, tal com s'està donant ara mateix a Catalunya, no pot donar-se. I després exposaré més a fons aquest argument.

I deia la diputada del Partit Popular que és poc responsable, no? Ella parlava de responsabilitat en matèria de propostes de canvi i de transformació. Bé, jo no sé si parlaria de responsabilitat; en tot cas, parlaria d'apostes polítiques. I el que no puc deixar de dir, i més després del seu discurs, és que totes les propostes que ha fet el Partit Popular, el Govern les ha acceptat, i que, per tant, aquí la reflexió seria més cap a la conselleria, que la porta Esquerra Republicana, i no tant envers el Partit Popular, perquè jo ja entenc que elles tinguin aquesta posició política, no? I és que l'ordre i les polítiques de seguretat i les polítiques penitenciàries són l'última frontera on les esquerres tenen la batalla. I que formacions molt d'esquerres i amb discursos molt transformadors, quan es tracta de fer polítiques de seguretat i polítiques penitenciàries, repeteixen els mateixos patrons que moltes formacions de dretes. I això és el que ens trobem aquí. D'entrada, diguéssim, un acord polític entre el Partit Popular i el Govern, que, després, amb el treball de la resta de grups parlamentaris, jo crec que s'ha millorat moltíssim, però no em podia estar de dir-ho.

Bé, s'han fet alguns avenços. S'ha de dir que ja hi ha una circular que costa que s'apliqui amb totes les garanties. Nosaltres esperem que, les conclusions que s'aproven en aquest grup de treball, sí que puguin o es despleguin més mecanismes per poder ser aplicades. D'entrada, i abans d'entrar a fons en el que són les conclusions de la CUP, reconèixer la complexitat dels centres penitenciaris i del debat sobre l'aïllament i del debat sobre la gestió del delictes. Hi hem reflexionat molt, a mi em sembla, i totes les compareixences han sigut molt enriquidores, algunes, evidentment, més properes ideològicament i d'altres menys.

Clar, és a dir, des del format del Codi penal i l'evident biaix de classe que hi ha, i, per tant, l'evident composició, no?, de les persones que hi ha a presó, jo voldria dir dues xifres: delictes contra..., és a dir, l'any 2016, població reclusa catalana, delictes contra el patrimoni i l'ordre socioeconòmic, hi ha 3.603 persones recluses; en canvi, pel que fa als delictes d'homicidi, n'hi ha 882. Perquè vegin quina és la lògica de les penes, no?, que abundin més als centres penitenciaris catalans. I, amb això, per explicar aquest evident biaix de classe del Codi penal.

Hi ha un altre element, que és la judicatura, que també és un element molt complex i que està directament relacionat amb la gestió del delictes i de la privació de llibertat. I, després, hi ha tot el món dels centres penitenciaris, de la convivència, dels cossos funcionaris, dels sindicats, dels presos i les preses, que fa que sigui complexíssim abordar un tema com l'aïllament a presó i, a més, abordar-lo al marge, no?, de tota la resta d'ecosistema.

I ja anant, diguéssim, a exposar clarament les conclusions de la CUP, nosaltres entenem que, tal com es donen avui en dia a Catalunya les condicions als departaments de règim tancat i a primer grau, no poden donar-se. No poden donar-se per una qüestió de compliment en matèria de drets humans, però també per una qüestió d'hores, de recursos i de capacitat del Govern que es donin amb les millors o amb les condicions mínimes.

Nosaltres reiterem... Un dels debats que s'ha tingut més a fons en aquest grup de treball és si el primer grau és aïllament o no. Nosaltres reiterem que, per nosaltres, és aïllament, i això és un debat llarg que no hem resolt. I per això les conclusions finals parteixen de la tesi que no és aïllament i que, per tant, el que s'ha de fer és millorar-ho, no? Nosaltres aquesta tesi no la compartim. Nosaltres, a més, pensem que no pot ser un tractament una mesura que genera problemes de salut mental, que no pot ser un tractament una mesura que genera conflicte i que va en contra de la dignitat dels presos i les preses, i que no pot ser un tractament una mesura que va en

contra de la finalitat de la pena, que és la reinserció. I va en contra de la finalitat de la pena, sota la nostra perspectiva i de moltes de les persones que han comparegut aquí, perquè ni afavoreix la convivència, ni té una lògica de reinserció, ni tampoc, diguéssim, facilita a les persones que passen pel primer grau ni la seva reincorporació a la vida de la presó ni la seva reincorporació a la vida en societat. I n'hem tingut moltíssims exemples en aquest grup de treball.

Que, a més, no compartim la tesi que la diputada de Ciutadans explicava molt a fons, que és la gestió de les persones d'extrema perillositat. I no la compartim no perquè neguem que hi hagi persones d'extrema perillositat, sinó perquè, havent gratat una mica en la realitat dels departaments de règim tancat dels centres penitenciaris de Catalunya, ens adonem que els perfils, molts, són en persones de difícil gestió en l'actual marc del sistema penitenciari, ja sigui per qüestions de salut mental, sigui per qüestions d'indisciplina o sigui per qüestions diverses. I que, per tant, el perfil de perillositat és el mínim. I que, en aquest sentit, nosaltres no ho trobem justificable. De fet, nosaltres entenem que això suposa, en les condicions en les quals es dona avui, un càstig, una mesura de càstig. I per això argumentem que va en contra de la finalitat de la pena.

I és que, a més, té una lògica basada en dos principis que nosaltres entenem que no han de ser propis del nostre sistema penitenciari, que el primer és la invisibilitat, com a forma d'exercici del poder i l'autoritat, i l'altre és la titularitat del poder i l'exercici per mitjà de la proximitat, que és el que passa als departaments de règim tancat, i com això porta a augmentar la vulnerabilitat dels presos i les preses i a disparar la possibilitat de l'arbitrarietat en un sistema penitenciari que, per moltes raons, moltes vegades ja és en si estructuralment violent.

Nosaltres pensem que cal generar models de justícia restaurativa; que sí que hi ha alternatives, que n'hi ha moltes, que el que s'ha de fer és pensar. Que cal inventar, que cal generar tecnologia. Que el que no pot ser és que tinguem mesures pròpies de dos segles enrere, que, a més, sabem, perquè ens ho han explicat tant professionals de la medicina com juristes, com criminòlegs, que no funcionen, i que, per tant, no entenem per què es mantenen aquest tipus de mesures. I, a més, tenim el profund convenciment que d'aquí a uns anys mirarem endarrere i trobarem esfereïdora la realitat en els centres penitenciaris catalans i també en aquests departaments de règim tancat.

Acabo donant les gràcies a les persones que han participat de la ponència. Crec que ha sigut un espai d'aprenentatge, crec que ha sigut un espai de molt debat polític i de molt debat ideològic. També agraint al Govern la disponibilitat que ha tingut perquè això es doni, i la voluntat, també, de parlar-ne i de diàleg. I, com no pot ser d'altra manera, a la Carmina Castellví, per la paciència i per totes les hores de feina.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la diputada... (*Veus de fons.*) Ja ho has explicat? Doncs, donem per feta la intervenció de la diputada de Junts pel Sí en la intervenció que ha fet com a relatora del grup de treball.

I, amb això, atès que les conclusions ja es van aprovar en el grup de treball, donem per aixecada la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i sis minuts.